Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

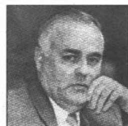
№№ 211—212 (1711—1712) ♦ Середа, 12 листопада 1997 року ♦ Ціна договірна

Живі ілюстрації нинішнього курсу реформ

Діалоги Голови Верховної Ради з читачами «Голосу України»

Як ми вже повідомляли, в редакції «Голосу України» працювала «гаряча» лінія. На запитання наших читачів відповідав Голова Верховної Ради України Олександр Мороз.

Отже, читайте відповіді (3—5 стор.) глави парламенту на запитання тих, хто зателефонував і надіслав листи на «гарячу» лінію. Їх близько тисячі.

Увага, «гаряча» лінія!

14 листопада гостем нашої редакції і вашим співрозмовником, шановні читачі, буде перший заступник Голови Верховної Ради Олександр Миколайович ТКАЧЕНКО.

«Гарячий» телефон 225-40-25

цього дня до ваших послуг з 19.00 до 20.30. Телефонуйте і ви матимете змогу почути відповіді на запитання, що вас хвилюють, безпосередньо від першого заступника Голови Верховної Ради.

Усі запитання і відповіді буде опубліковано в газеті. У вас також є час надіслати запитання письмово на адресу редакції. На конвертах робіть позначку — «гаряча» лінія.

Стало відомо: завтра будемо зимувати гірше, ніж учора

Пройшли слухання інформації Кабміну про формування фондів продовольчих ресурсів для державних потреб, яку зробив заступник міністра АПК Борис Супіханов. Він відповів на ряд запитань народних депутатів, в яких звучала обгрунтована стурбованість з приводу зменшення заготівель продовольства на тлі подальшої руйнації агропромислового комплексу. Конкретні цифри і факти з цього приводу навів у виступі голова Комітету з питань АПК Анатолій Даниленко.

(Закінчення на 2-й стор.).

Перемога. Та без зарплати

Бригада прохідників Віктора Трофимича і перша видобувна дільниця Володимира Романькова з шахти «Західно-Донбаська» холдингової компанії «Павлоградвугілля» Дніпропетровської області впорали свої річні виробничі програми. На-гора тут уже видано майже мільйон тонн вугілля.

Хоча гірники отримали лише травневу зарплату і не мають ніякої підтримки від держави, однак продовжують працювати. До речі, «Західно-Донбаська» не перша рапортує про успіх. Шахта «Павлоградська» з планом року впоралася ще місяць тому.

МЕДПРОМ ЗАСВІТИВСЯ

Але його посилено гасять, вилучаючи з обороту підприємств мільйони гривень

Про успіхи та відчай вітчизняних виробників ліків читайте на 10-й стор.

ДІЯ ЧЕТВЕРТА

12

P.S.

○ Президент Росії Борис Єльцин вніс до Державної Думи на ратифікацію Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Російською Федерацією та Україною.

○ Леонід Кучма наклав вето на Закон «Про адміністративно-територіальний устрій України».

Нарада у Верховній Раді України

11 листопада перший заступник Голови Верховної Ради України Олександр Ткаченко провів нараду з головами комітетів, керівниками депутатських фракцій і груп. Обговорено розклад засідань Верховної Ради 11—13 та 18—21 листопада. Зокрема, цього пленарного тижня депутати мають обрати персональний склад Центральної виборчої комісії.

Народні обранці розглядатимуть також проект закону України про бюджет 1998 року, повернутий до Верховної Ради Кабінетом міністрів після доопрацювання.

У порядку денному пленарних засідань — проект закону про внесення змін до статті 32 Закону України «Про бюджетну систему України», проект закону про внесення змін до Закону України «Про ставки акцизного збору і ввізного мита на деякі товари» (друге читання), Закон України «Про встановлення величини вартості межі малозабезпеченості, розміру мінімальної заробітної плати та мінімальної пенсії за віком на 1998 рік» та Закон України «Про внесення змін до закону Української РСР «Про індексацію грошових доходів населення» з пропозиціями Президента України й інші документи.

Загалом два пленарні тижні будуть не менш напруженими за попередні щодо законотворчої діяльності.

Прес-служба Верховної Ради України.

Парламентська хроніка 11 листопада

Стало відомо: завтра будемо зимувати гірше, ніж учора

Засідання 5 листопада

(Початок на 1-й стр.).

Ряд гострих питань порушили у виступах народні депутати Василь Степенко, Анатолій Моцпан, Ігор Юхновський, Богдан Ярошинський, Павло Мовчан, Сергій Довгань та інші. Підсумки обговорення підбив головуючий Олександр Ткаченко. Він, зокрема, зазначив, що ідеологія реформування АПК, коли наслідуються чужі схеми і руйнуються власні, є хибною. Звідси й результати, близькі до катастрофічних...

Під час голосування жодна з трьох постанов, які визначали ставлення до обговорюваного питання, не набрала необхідної кількості голосів. Тож інформацію уряду просто взято до уваги.

Потому сесія заслухала інформацію Кабміну про підготовку житлово-комунального господарства до осінньо-зимового сезону. Доповідач — голова Держкомітету будівництва, архітектури та житлової політики України В. Гусаков. З інформації зрозуміло: житловий фонд невпинно занепадає; значно погіршилися постачання теплом житла, шкіл, лікарень; у незадовільному стані багато шляхів та трамвайних колій; зростає заборгованість за житлово-комунальні послуги. В. Гусаков відповів на запитання депутатів. І змушений був визнати, що коштів на захист населення держава надає дедалі менше. А спроби перекласти розв'язання проблем на місцеві бюджети бажаного результату не дали й дати не можуть.

Сесія також заслухала й обговорила інформацію Кабміну про хід виконання Закону «Про державні гарантії відновлення заощаджень громадян України» та Постанови від 17.07.1997 року про виплату установами Ощадного банку України грошових заощаджень громадянам. З обговорених питань прийнято відповідні постанови.

А розпочалося засідання як завжди з «розминки». Але подальші події розвивалися явно не за традиційним сценарієм. Так, керівник фракції комуністів Петро Симоненко зробив заяву з приводу побиття представників лівих сил у Львові під час святкування 7 листопада. За попередніми даними, постраждали понад 80 чоловік. Заяву П. Симоненка підтримали депутати-соціалісти. Зокрема, Іван Чиж заявив, що доки до сесійного залу не прибудуть міністр внутрішніх справ, виконувач обов'язків Генерального прокурора та голова СБУ і не нададуть необхідних пояснень, депутати комуністичної, об'єднаної фракції СПУ та Селянської партії не дозволять продовжити засідання. А депутати від фракцій та груп правої орієнтації спробували перешкодити такому розвиткові подій. Головуючий, перший заступник Голови Верховної Ради Олександр Ткаченко змушений був оголосити перерву.

Однак цим інцидент не вичерпався. Коли до залу прибули запрошені міністри та виконувач обов'язків Генпрокурора, праві знову вчинили тиск з метою недопущення виступів запрошених для висвітлення суті подій у Львові.

Головуючий О. Ткаченко кілька разів надавав слово для інформації Олегу Литваку. Однак він так і не зміг вийти на трибуну. Згодом виконувач обов'язків Генерального прокурора залишив сесійний зал, а за ним і міністр внутрішніх справ та голова СБУ. Олександр Ткаченко зазначив, що до цього питання сесія повернеться 20 або 21 листопада після проведення розслідування інциденту у Львові. На запрошення голів фракцій та груп на нараду й оголосив перерву.

Іван ДМИТРЕНКО.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

У номер

Трохи більше свободи нашій торгівлі

Україна й Угорщина мають намір підписати договір про вільну торгівлю. З цією метою до Будапешта з офіційним візитом відбув український Прем'єр-міністр Валерій Пустовойтенко.

Напередодні глава уряду повідомив журналістам, що Україна ставить за мету вступити до Центральноєвропейської організації вільної торгівлі. Валерій Пустовойтенко вважає, що початок цьому покладе україно-угорська угода. Правда, український прем'єр під час візиту планує «лише виробити основи для підписання меморандуму» про вільну торгівлю, іншими словами, документ про наміри, повідомляє ІТАР-ТАКС.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про День української писемності та мови

На підтримку ініціативи громадських організацій та з урахуванням важливої ролі української мови в консолідації українського суспільства **постановляю:**

Установити в Україні День української писемності та мови, який відзначати щорічно 9 листопада в день вшанування пам'яті Преподобного Нестора-Літописця.

Президент України Л.КУЧМА.

м. Київ, 6 листопада 1997 року.

Конституційний Суд: права хворих захистили, а журналістів обмежили

«Справа Устименка» — таку назву має чергове рішення Конституційного Суду. Названа ця справа прізвищем жителя Дніпропетровська, який з 1988 року безуспішно боровся за свої конституційні права. Підставою для розгляду стала, зокрема, наявність неоднозначного тлумачення статей 3, 23, 31, 47, 48 Закону "Про інформацію" та статті 12 Закону "Про прокуратуру".

Аби не деталізувати усі причини, які спонукали Костянтина Устименка звернутися з поданням до КС, зазначимо лише, що суду довелося витлумачувати поняття конфіденційності інформації та медичної таємниці. Особливо, що стосується юридичного захисту прав психічно хворих.

Детальний аналіз дав змогу, як зазначив суддя Олександр Мироненко на прес-конференції, створити правове поле для захисту конституційних прав і свобод таких хворих, можливість їм або їхнім родичам відстоювати ці права у судах загальної юрисдикції. КС також визнав неконституційним положення частини четвертої статті 12 Закону «Про прокуратуру» щодо можливості оскарження прийнятого прокурором рішення до суду лише у передбачених законом випадках, оскільки винятки з конституційних прав встановлюються лише Конституцією, а не іншими нормативними актами.

Проте ця перемога у боротьбі за права людини не вельми радує нас, журналістів. Бо пункт 1 рішення Конституційного Суду насправді встановлює обмеження на професію, що, до речі, визнав і сам Олександр Мироненко. Адже, давши тлумачення конфіденційної інформації, в тому числі щодо матеріального стану та інших персональних даних, Конституційний Суд водночас протлумачив і четверту частину статті 23 Закону "Про інформацію". Так, КС вважає, що таку інформацію не можна ані збирати, ані зберігати, ані розповсюджувати без попередньої згоди будь-якого громадянина.

Особливої значимості це рішення набуває на тлі наступних парламентських виборів. Адже відтепер журналісти будуть позбавлені можливості оприлюднювати, так би мовити, "пікантні" подробиці життя майбутніх кандидатів, хоча загал має право, і також конституційне, на повну інформацію про тих людей, що претендують на високі посади у державі. Не будемо торкатися інших аспектів, але, приміром, публікація фото котеджу високого чиновника вартістю у кілька сотень тисяч доларів без його згоди відтепер може обернутися судовим позовом з його боку як до засобу масової інформації, так і до журналіста. Конфіденційна, бачте, інформація.

Отож, хочеться сподіватися, що дану публікацію Конституційний Суд сприйме як журналістське "подання" до КС з проханням розтлумачити власне рішення у «справі Устименка» щодо діяльності журналістів.

Володимир КОРОЛЮК

У чужому оці порошинку бачать...

Леонід Кучма не задоволений такою низькою працездатністю парламенту, його дисципліною і, зокрема, відвідуванням пленарних засідань, коли у сесійному залі перебуває 100—120 народних депутатів. Занепокоєння свого патрона передав журналістам на черговому брифінгу в адміністрації Президента України її керівник Євген Кушнарьов. І тут же зазначив, що на найближчій зустрічі глави держави з керівниками депутатських груп і фракцій Л. Кучма, окрім іншого, очевидно, проситиме якось вплинути на народних обранців з цього приводу.

Суперечити Леоніду Даниловичу щодо самого факту наповнення сесійного залу важко — головуючий на засіданні часто, особливо перед голосуванням, запрошує колег зайняти свої місця у залі засідань, а то й мусить пропонувати перенести голосування з того чи іншого питання з цієї причини. Але дивують у позиції глави держави принаймні два моменти. Він, а так само і керівник його адміністрації, чомусь забувають нагадати, що й вони особисто доклали рук до такої дисципліни у вищому законодавчому органі, взявши за моду призначати народних депутатів на високі посади у виконавчій владі. Хто ж, як не депутати-сумісники, найрідше з'являється у сесійному залі, не кажучи вже про роботу у постійних комітетах. Окрім того, і це, певне, найважливіше, чи справедливо главі держави загострювати увагу на дисципліні паралельної гілки влади, коли, м'яко кажучи, належного порядку ой як бракує у тих самих президентських структурах, особливо на місцях.

Користуючись нагодою, Євген Кушнарьов висловив представникам мас-медіа занепокоєння Л. Кучми і з приводу роботи Верховної Ради України — про так званий диференційований підхід головуючих на засіданнях під час голосування з якогось питання. Мовляв, коли немає зацікавлення у прийнятті рішення, то голосують один раз — не повторюючись. Та коли вона є, особливо з метою подолання вето Президента України, то голосування можуть повторювати кілька разів, а то й десять і двадцять, як це було під час спроби подолати вето глави держави на закон про припинення спаду сільгоспвиробництва. З цього приводу, як заявив Євген Кушнарьов, Президент має намір звернутися до Конституційного суду за тлумаченням процедури голосування у Верховній Раді.

Знову ж таки, важко стверджувати протилежне, коли й така проблема перед парламентом також стоїть. Але тут же глава адміністрації Президента прохопився. Розмірковуючи про перспективи прийняття закону про місцеві держадміністрації, він зазначив, що «база підтримки Президента України у Верховній Раді досить солідна». А коли так, то навіть неознайомленим з цим протистоянням двох гілок влади зрозуміло, що «диференційований підхід» і «база підтримки» — речі взаємопов'язані. Чого ж його тоді «показувати пальцем» лише в один бік. У народі з цього приводу давно сказано про порошинку в чужому оці, і колоду в своєму... А коли ще більше узагальнювати, то можна згадати й іншу мудрість: у сварці двох завжди винен розумніший — на те йому і мудрість, щоб уникнути її. Чому ж устами керівника адміністрації президентська сторона звинувачує лише парламентську?..

Анатолій БЕНЬ.

А мета — президентські вибори

Партійні рядки

Своєрідно «відсвяткували» 80-річчя великого жовтневого перевороту активісти партії «Реформи і порядок». На теплоході «Генерал Ватутін» вони провели свій перший з'їзд опісля офіційної реєстрації партії.

З'їзд сформував першу тридцятку виборчого списку «РіПу» і доручив правлінню його доповнити. Отож, у «десятці» кращих «реформаторів» Віктор Пинзеник, Сергій Соболєв, Анатолій Лопата, Михайло Поживанов, Сергій Терьохін, Олександр Сотников, Олесь Доній, Микола Славов, Олександр Жир та Сергій Парашин.

На прес-конференції, що відбулася наступного дня після з'їзду, «ріповці» впевнено заявили про свої сподівання подолати чотирививідсотковий рубіж. Вони переконані у своїй правоті, а тому не витрачатимуть кошти на політичні шоу, а також не включатимуть до списку «ані артистів, ані футболістів». Щодо збору підписів для участі у виборчій кампанії, то, як зазначив головний аналітик партії Микола Томенко, серед «ріповців» чимало підприємців, керівників заводів і фабрик, а також мерів міст, яких підтримують і жителі «реформованих» населених пунктів, і наймані працівники фірм, заводів та фабрик. А Віктор Пинзеник навіть попросив "зарезервувати" місце на сторінках «Голосу України» для детальнішої розкладки «підписів» по областях, зазначивши, що партія швидко збере мінімум чверть мільйона підписів.

Водночас керівне ядро «РіПу» повідомило, що вдалося досягти домовленості про співпрацю з виборчим блоком «Вперед, Україно», формулою якого стала фраза: «Два списки — одна мета». А мета, як підкреслили «ріповці» — президентські вибори. "Реформи і порядок" планують виставити на них власного кандидата.

В. К.

УНА йде на вибори зі своїм списком

Другий надзвичайний з'їзд Української національної асамблеї прийняв рішення про лідируючу п'ятірку списку. До неї увійшли народний депутат Олег Вітович, заступник голови партії Дмитро Корчинський, народні депутати України Юрій Тима та Ярослав Ільясевич і генерал Вілен Мартиросян.

УВАГА, «ГАРЯЧА ЛІНІЯ»!

Живі ілюстрації нинішнього курсу реформ

Діалоги Голови Верховної Ради з читачами «Голосу України»

(Початок на 1-й стор.).

— Здрастуйте, Олександре Олександровичу!

— Здрастуйте!

— Вас турбує Георгій Антонович Максін, інвалід другої групи. Було прийнято такий закон, що інвалідів війни звільняють від сплати за газ, світло. Але у квітні мене викликали представники міської ради і вимагали сплати. Це правильно?

— Пільги, в тому числі для учасників бойових дій, зберігаються. Жодну з цих пільг не було ліквідовано. Тож треба розв'язати ці проблеми на місці: підійти в міську раду і розібратися з цим питанням. Щодо пільг із забезпечення газом, вони є [у] вас, але існують певні обмеження за нормативом. Потрібно подивитися на ці положення в законі.

— Куди звернутися?

— До міської ради або до відділу соціального захисту.

— Спасибі велике. До побачення.

— До побачення.

— Добрий вечір, Олександре Олександровичу! До вас звертається Чепурнов Володимир із Харківської області Зміївського району, селище Донецьке. У мене таке запитання. Іде компенсація вкладів. Видачу передбачено лише тим, кому виповнилося 80 років. А як бути інвалідам першої та другої груп?

— Верховна Рада намагається робити все для того, щоб заощадження повернути. Тож ми прийняли те, що можна було прийняти на цей рік, — хоча б 200 млн. гривень повернути. А з урахуванням того, що держава заборгувала населенню більш як 130 [мі]льярдів, це означає, що задовольнити всі потреби немає можливості. Ми обрали варіант за пропозицією Кабінету міністрів, щоб спочатку піти назустріч тим, хто вкрай потребує цих грошей. Я маю на увазі насамперед — за віком.

Але річ у тім, що нині держава і копійки не виплатила. Ми маємо заслухати Кабінет міністрів з приводу виконання цієї норми в бюджеті. І я думаю, що обговорення цього питання дасть вам повнішу інформацію. Коли нам вдасться в бюджеті наступного року передбачити більшу суму, то, очевидно, ми надамо можливість повернути частину заощаджень не лише людям такого віку, а й іншим — з урахуванням стану здоров'я, інвалідності, інших обставин.

— Велике спасибі.

— Добрий вечір. Це вас вітає Донецький державний університет, викладач Сорока.

— Дуже приємно.

— Запитань немає. Хочу висловити вам вдячність за все, що ви робите для людей. Це по-перше. По-друге, побажати вам сил, здоров'я, бо багато що треба зробити. А я, як і багато хто в суспільстві, пов'язую з вами ма[йбутн]є України. Тож усього вам найкращого.

— Я вам дуже вдячний за теплі слова, сприймаю їх як аванс. Це, очевидно, довіра і до Верховної Ради певною мірою, і до політичних сил, які я представляю. Спасибі за добрі слова.

— Розумію, що вам нелегко, бо і справа, і зліва, і з владних структур нападають, але все буде гаразд. Всього вам найкращого.

— Дякую!

— Добрий день, Олександре Олександровичу!

— Добрий день.

— На зв'язку з вами киянин Ростислав Мавчиць. Стурбований відсутністю прав за місцем проживання. Маю на увазі догляд за будинком з боку власника —держави. У нас, наприклад, по вулиці Рейтарській, 29, два роки тому стався обвал — постраждали людина і тварина. А про необхідні висновки нічого не чути й досі. Без реконструкції тут жити неможливо. У мене з двох боків у квартирі таке діється... Ні з ким розмовляти. Мабуть, мають бути якісь нормативи? Щоб на прикладі таких будинків, про які я кажу, внести законодавчу ініціативу. Механізм має бути закладено такий: власник будинку повинен розробляти норми і домовленості з мешканцями. Це головні аспекти механізму.

— Це регулюється у нас законом про оренду та Житловим кодексом. Хто у вас депутат на окрузі?

— Це Радянський район Києва, 16-й округ.

— Мирослав Горбатюк. Свої міркування щодо закону передайте йому. Нехай він як суб'єкт законодавчої ініціативи внесе пропозиції до проекту кодексу чи інших нормативних актів, і можна буде на законодавчому рівні це розв'язувати. І ви, будь ласка, звірніться в державну адміністрацію. Там є керівник служби, поставте перед ним це питання, і нехай він сьогодні вживає заходи, які здатний вжити, а що стосується законодавчого забезпечення, то ви через свого депутата внесьте пропозиції.

— Я вам дуже вдячний.

— На все добре.

— Добрий вечір.

— Добрий вечір.

— Олександре Олександровичу! Це до вас звертається Коржов Олександр Михайлович.

— Олександре Михайловичу, слухаю вас уважно.

— Шановний Олександре Олександровичу! Мені соромно ставити це запитання, але воно пече душу: чому наша суверенна Україна не тільки продавала дітей за кордон, а й дозволяє, щоб її громадяни, особливо дівчата, жінки, від'їжджали до Туреччини в «туршопи» і продавали себе. Одного разу показали по телебаченню наших дівчат в Анкарі — це сором, жах, кров у жилах холоне. Невже в Україні немає справжніх козаків-запорожців, які врятували б Україну від невольничого ринку? Сам я козацького роду. Батько був червоним партизаном у громадянську війну. Я пройшов Велику Вітчизняну війну, ветеран праці і Збройних сил...

— Мені теж соромно і за державу, і за суспільство. Я міг би віджартуватися: козаки є, але в козаків грошей немає. Річ у тому, що частина цих дівчат їде за кордон тому, що прожити не можуть. Я розумію, що виправдання тому немає. Ні для них, ні для суспільства, ні для представників влади. А щодо моралі... Думаю, що тут ви цілком праві, тут немає що заперечити. Я розумію, що вихід один: Україна має стати на ноги, в ній має працювати власне виробництво. Тоді й дівчата не їхатимуть в Анкару торгувати собою, бо матимуть змогу гідно жити вдома.

— Спасибі за розмову, Олександре Олександровичу. Бажаю вам успіхів на виборах.

— Спасибі, Олександре Михайловичу, вам також добра бажаю і спасибі за добре слово.

— Треба закликати народ, щоб голосував за справжню владу.

— Влада буде. Голосуйте так, як ви думаєте. Мені здається, що ми думаємо однаково.

— Добрий вечір! З повагою до вас телефонує Польщиков Анатолій Леонтійович з Житомирської області. Крім запитання, маю пропозицію. Доведіть до наших законодавців і до всіх виконавчих функціонерів: коли вони перед мікрофоном і перед телекамерою, нехай не кажуть про те, що в нас не працює закон. Що значить — не працюють закони?

— Анатолію Леонтійовичу, я вашу пропозицію прийняв. Але хочу сказати, що в нас нині більшість законів, справді, не працює, як слід. Бо звичка така: закон законом, а от як в інструкції написано, як начальник скаже, так і треба працювати. Проте це, звісно, не виправдання ситуації. Цілком згоден: закон має працювати. Треба навчитися жити за Конституцією, за законами всьому суспільству — від Президента до будь-якої людини. Поділяю ваше занепокоєння щодо цього, треба виховувати повагу до закону.

— Олександре Олександровичу, наш Овруч накритий клятим крилом — мирним атомом. У нас не все гаразд з медичним обслуговуванням. Спіженко, будучи міністром, колись обіцяв і таки направив бригаду лікарів.

— Я передам Спіженку. Він і тепер може посприяти, тим більше, що він — депутат від Житомирської області. Можна направити бригаду лікарів, але не на постійну роботу. Це й область могла б вирішити.

— У нас було лорвідділення. Але його закрили. А люди страждають на ці захворювання. Олександре Олександровичу, допоможіть відновити.

— Про це говоритиму також з міністром Андрієм Михайловичем Сердюком. Можливо, в Овручі просто не вистачає лікарів. Бо під час комплектування районних лікарень мають бути враховані всі потреби, навантаження на лікаря, а також інші обставини. Гадаю, він відреагує обов'язково.

— Олександре Олександровичу! У нас дуже погано і з водою, її не очищують. Не можна готувати їжу, вода чорна, руда. Допоможіть, будь-ласка.

— Це питання міської ради і районної адміністрації. Для очищення потрібна станція знезалізнення води. Це досить дорога споруда, приблизно 1 млн. грн. Але кошти на цей об'єкт мають надати з місцевого бюджету. Та бюджет їх не має. А Овруч належить до території, що постраждала від чорнобильської аварії. Тому треба, щоб використали кошти Чорнобильського фонду. Зокрема, через Міністерство з надзвичайних ситуацій і чорнобильської катастрофи. Вашу пропозицію я передам.

— Олександре Олександровичу, сподіваюся на позитивний результат.

— Сподіватимемося разом. Цією проблемою у своєму рідному місті я займаюся вже восьмий рік.

— Від імені мешканців міста і району дякую вам.

— Добрий день! Це директор довірчого товариства «Українська солідарність» Ігор Петренко. Яку ставку податку на додану вартість ви особисто вважаєте прийнятною для економіки України в найближчі 10 років — 20-відсоткову, 8-відсоткову або нульову ставку?

— Оптимальну. У різних країнах різна ставка. Якщо ефективно працює економіка, якщо всі суб'єкти господарювання сплачують податки, якщо турбуватися про внутрішній ринок, усунути можливості для втечі капіталу і втрати оборотних коштів, тоді можна різко знижувати ПДВ. Тим більше, що це специфічний податок. І він не впливає безпосередньо на показники роботи підприємства. Особливо, ще раз підкреслюю, якщо економічні умови нормальні. Тоді п'ять відсотків ПДВ було б оптимально. Але в перехідних умовах і в час, коли більшість платників податків їх узагалі не платять, то, очевидно, в цій ситуації треба шукати інший варіант. Ми сьогодні вибрали 20-відсоткову ставку. У нас не було іншого вибору. Якби ми сьогодні перейшли на п'ять відсотків, то зовсім без зарплати залишилася б соціальна сфера, армію треба було б розпускати і т. д. Тому зважте на ці обставини. Ніхто дати точної відповіді в цифрах — ні ви, ні я — зараз не можемо.

З ЛИСТІВ

Катренко Віктор Андрійович
(Нова Ободівка Вінницької області)

— Шановний Олександре Олександровичу! Ліві сили знову, як вісімдесят років тому, кличуть на свою платформу: трудящим - Радянську владу, суспільству — соціалізм, Україні - оновлений союз рівноправних братерських народів.

На мій погляд, час лівим силам свою діяльність спрямувати на злагоду в суспільстві, а депутатам лівої орієнтації у Верховній Раді активно брати участь у розробці таких законів, за якими швидше можна вийти з економічної кризи.

Нестабільність, відсутність єдності, гальмування реформ, кримська проблема — все це результат діяльності лівих сил.

Скажіть, Олександре Олександровичу, в чому я помиляюся?

— Я думаю, що людині взагалі властиво помилятися, шановний Вікторе Андрійовичу. Головне — це робити з помилок висновки.

Не можу погодитися з вами в тому, що наведені проблеми є результатом діяльності лівих сил. Всі ми маємо позбутися однобічного, спрощеного підходу до закономірностей суспільного розвитку, в тому числі від вульгаризованого розуміння побудови соціалізму —ладу, однією з найважливіших складових якого є принципи соціальної справедливості і колективізму.

Ми всі добре знаємо, в якому суспільстві і в яких умовах будували соціалізм у Радянському Союзі. Не можна виправдовувати очевидні перекручення соціалістичної ідеї, яких було достатньо. Але було б несправедливо щодо нашої спільної історії — і героїчної і трагічної — забувати або фальсифікувати інше: соціалістичне будівництво в Україні забезпечило потужний економічний, науково-технічний потенціал, створило умови, за яких людина мала пристойне життя, могла здобувати освіту, відчувала впевненість у майбутньому.

Сьогодні завдяки нерозумному, підкреслюю - нерозумному реформуванню, нетерпінню і нетерпимості ми все це втратили. Хибний принцип «два українці - три партії», визнання лише власних поглядів і переконань на різних історичних етапах не раз ставали перешкодою на шляху до державності.

Усі прогресивні, справді демократичні сили суспільства можуть і повинні йти, нехай і різними шляхами, до спільної об'єднавчої мети — «Все для блага України, все в ім'я народу!»

Сподіваюся, що наступна виборча кампанія не затьмарить цього розуміння. Принаймні СПУ у блоці з Селянською партією йде до виборів з конкретними пропозиціями, як поліпшити ситуацію.

Мудрак А. В.
(Коростень Житомирської області)

— Чому Верховна Рада не розглядає програму «Полісся», адже селянину без державної підтримки не вижити на найбідніших і забруднених радіонуклідами землях?

— Постановою Кабінету міністрів України «Про розроблення проекту Державної програми соціально-економічного розвитку Полісся» було прийнято у квітні 1994 року. 28 березня 1996 року Кабінетом міністрів було прийнято і саму програму. Але уряд призупинив на період виходу країни з кризового стану її реалізацію. Таким чином, Державну програму соціально-економічного розвитку Полісся, як і інші програми розвитку регіонів України (Карпатський регіон, Поділля, Українське Причорномор'я, Придніпровський регіон), взагалі не передавали до Верховної Ради України, і , відповідно, їх не міг розглядати парламент. Ми повернемося до цього питання під час розгляду проекту державного бюджету на 1998 рік.

— Як ви розцінюєте необхідність державного регулювання економіки, про яке часто пише в «Голосі України» народний депутат Михайло Павловський?

— Думку про потребу державного регулювання економікою не заперечує переважна більшість економістів, причому не лише в Україні, а й у країнах з розвиненою ринковою економікою. У мене немає сумніву, що необхідність цілеспрямованого впливу держави на формування промислової політики та підтримку інноваційного процесу, її провідна роль у захисті вітчизняного ринку і вітчизняного товаровиробника, тобто те головне, на чому наголошує Михайло Павловський, заслуговує на увагу і підтримку.

* * *

— Добрий вечір, шановний Олександре Олександровичу!

— Добрий вечір.

— Ми вас поважаємо як хорошу людину. Скажіть, будь-ласка, чи можна сьогодні прожити в Києві на 37 гривень пенсії?

— Чесній людині, котра має доход 37 гривень і мусить ще сплачувати за комунальні послуги, навіть за наявності субсидій, прожити за такі гроші неможливо. Виходячи з цього і розуміючи, що так жити неможливо, ми прийняли закон, подолавши вето Президента, встановили мінімальну пенсію на рівні 70,9 гривні.

— Коли ж це сплачуватимуть?

— Закон віддано на підпис Президентові.

— Він постійно каже: грошей немає.

— Я розумію, що коли Президент каже: грошей немає — він також має рацію. Сьогодні вранці мав зустріч з головою Пенсійного фонду. Він прогнозує на два місяці дефіцит коштів у фонді. Не вистачає для того, щоб розрахуватися з пенсіонерами. Проте певен, що рішення ми ухвалили правильне, і закон правильний. А виконувати його треба так. По-перше, треба терміново переглянути систему оплати праці, щоб ті, хто працює, отримували більшу платню. У нас кожні 10 працівників обслуговують ще вісім пенсіонерів і тих, хто не досяг працездатного віку. Треба, щоб була більша зарплата. Але щоб була більша зарплата, треба, щоб працювало власне виробництво. Слід берегти внутрішній ринок, створювати відповідні умови.

Як це робити, я знаю. У програмі «Основи економічної політики Соцпартії України», яку найближчим часом буде опубліковано, це викладено. Можу докладно розповісти, що і в якій послідовності робити. Потрібні серйозні корективи в економічній політиці держави. На шляху, яким йдемо нині, розв'язання проблеми неможливе.

— Спасибі вам велике. Здоров'я вам.

— Спасибі й вам за те, що терпляче про ці речі кажете.

— Добрий вечір, Олександре Олександровичу! Я Миронова Ірина Михайлівна, мені 85 років. Хочу знати, отримаю я 100 гривень з ощадкаси, які дуже чекаю, чи ні?

— Ірино Михайлівно, закон прийнято. Гроші - 200 мільйонів гривень — мають бути видані. Ви належите до тих, хто обов'язково повинен їх отримати. Ми спитаємо уряд за виконання цього закону. І я навіть попередив на сесії, що коли Кабінет міністрів ухилятиметься від виконання закону, порушимо питання про довіру урядові. Тримайтеся, живіть довго. Треба, щоб гроші цього року отримали.

— Велике спасибі.

З ЛИСТІВ

Білик Іван Михайлович
(Зозулинці Тернопільської області)

— Чи знає Голова Верховної Ради України, що переважна більшість працівників соціально-культурної сфери не одержує зарплати?

Чи думає Верховна Рада допомогти органам місцевого самоврядування вийти з цієї кризи?

— Для забезпечення погашення заборгованості із заробітної плати працівникам бюджетної сфери, пенсій, стипендій та інших соціальних виплат населенню Верховна Рада України передбачила в державному бюджеті України на 1997 рік 1,9 млрд. грн.

На жаль, втрата виконавчою владою керованості економікою не дає змоги це зробити.

Заборгованість місцевих бюджетів із заробітної плати працівникам бюджетної сфери Тернопільської області, за інформацією Мінфіну, в липні—серпні цього року було скорочено на 1,7 млн. грн, або на 4,7%. За обсягом цього виду заборгованос-

(Закінчення на 4—5-й стор.).

УВАГА, «ГАРЯЧА ЛІНІЯ»!

Живі ілюстрації нинішнього курсу реформ

Діалоги Голови Верховної Ради з читачами «Голосу України»

(Початок на 1-й, 3-й стор.).

ті Тернопільська область посідає п'яте місце серед інших областей України після Донецької області (62,6 млн. грн.), Автономної Республіки Крим (43,4 млн. грн.), Запорізької (39,0 млн. грн.) та Чернігівської (34,8 млн. грн.) областей.

Президент України, Кабінет міністрів України запевняють, що заборгованість буде повністю погашено до кінця цього року. Це питання буде розглянуто під час обговорення стану виконання державного бюджету на 1997 рік та проекту державного бюджету України на 1998 рік.

— З нетерпінням чекаємо на закон України про місцеве самоврядування. Місцевий бюджет, в основному, формується за рахунок дотацій. Це означає, що кожний день треба просити грошей в районі, а так жити і працювати нормально дуже важко. Може, Верховна Рада перегляне цей закон, щоб він був ближчий до людей села?

— Закон «Про місцеве самоврядування в Україні» був прийнятий Верховною Радою України у травні 1997 року. Цим законом надано значні повноваження представницьким органам місцевого самоврядування із формування місцевих бюджетів за рахунок визначених законом джерел та закріплених у встановленому законом порядку загальнодержавних податків, зборів та інших обов'язкових платежів, зокрема: коштів, що передаються із державного бюджету до бюджетів нижчого рівня, податку на прибуток підприємств, плати за торговий патент на деякі види підприємницької діяльності, коштів від приватизації підприємств комунальної власності, від земельного податку.

Що стосується коштів, переданих державою до обласного бюджету у вигляді дотацій, субвенцій, то вони зараховуються до районних бюджетів і розподіляються районними радами між місцевими бюджетами у розмірах не нижче мінімальних розмірів місцевих бюджетів.

* * *

— Добрий вечір, Олександре Олександровичу! Вас турбує Ярецька Берта Яківна з Києва. Я учасниця Великої Вітчизняної війни і нагороджена після війни. Але я не є учасником бойових дій. Чи маю я право на визнання мене інвалідом Великої Вітчизняної війни замість визначеного мені статусу інваліда від професійного захворювання?

Річ у тім, що під час виконання мною службових обов'язків техніка-синоптика Київського військового округу в 1944 році я тяжко захворіла. Понаднормові роботи, нічні зміни, постійне нервове напруження. Я лікувалася, багато разів була госпіталізована. В 1953 році мене визнали інвалідом, але не війни, а від професійного захворювання.

— Берто Яківно, я уважно слухаю вашу життєву розповідь. Розумію, що треба дати точну відповідь. Пільги, які поширюються на ветеранів війни, ніхто не скасовував, вони діють. А у вас мова іде про те, щоб інвалідність пов'язати з участю у війні. Я відчуваю: все, що ви розповіли, написано. Тому на мою адресу надішліть листа. Дам доручення спеціалістам, щоб розглянули всі обставини, звернуся, можливо, і в Міністерство соціального захисту і попрошу, щоб вам дали вичерпну відповідь.

— Я надіслала листи до редакції.

— Я попрошу, щоб ці листи знайшли. Ми дамо відповіді на ваші запитання.

— Я буду дуже вдячна. Спасибі.

— Добрий вечір! Вас турбує Мишнівський Микола Іванович, Житомирська область. В 1995 році водій автомобіля, який був у нетверезому стані, збив мого сина Сергія. Слідство вела прокуратура Коростенського району. Цю справу підвели під амністію, пов'язану з 10-літтям чорнобильської катастрофи.

— У вас цілком конкретна судова справа, будь ласка, напишіть усе це докладно в листі. Я звернуся до Генерального прокуратури чи до інших органів з проханням перевірити справу на відповідність закону.

— Дякую!

З ЛИСТІВ

Побережник Михайло Степанович
(Хорол Полтавської області)

— Шановний Олександре Олександровичу! Мені особисто імпонує ваш метод керувати роботою Верховної Ради — професійно, виважено, терпляче і ввічливо.

Цікаво знати: чи вирішуєте ви спірні питання з процедури «за кулісами»?

Чи впливає ваша особиста точка зору на пріоритетність розгляду питань у плануванні роботи сесії?

Як ви вважаєте: закон краще доопрацювати (якщо він не відповідає вимогам часу), а потім розглядати на сесії, чи «натиснути», прийняти закон, а потім вносити до нього зміни?

— Власне, основний обсяг роботи будь-якого парламенту відбувається не під час пленарних засідань. Це, так би мовити, кінцева частина, якій передує тривала ретельна робота в комітетах, узгоджувальних комісіях, під час засідань депутатських груп і фракцій. Так само колегіально приймаються рішення про порядок роботи кожної сесії і пріоритетність розгляду питань. Звичайно, при цьому враховується і точка зору Голови Верховної Ради України. Як часто — про це судити народним депутатам і тим громадянам, які стежать за перебігом подій у Верховній Раді.

І останнє. Звичайно, краще, коли до сесійного залу потрапляє ретельно опрацьований законопроект. Але це вдається не завжди.

Річ у тому, що спрацьовують і суб'єктивні, і об'єктивні обставини. Часто уряд надсилає до парламенту «сирі» законопроекти. Або пропозиції від виконавчої влади надходять запізно, що їх треба розглядати, як кажуть, «з коліс». Особливо це стосується податкових законопроектів, бюджетного процесу. Та й будемо відверті: вето Президента на багато вже прийнятих законів теж не сприяють цій справі. Тим більше, якщо вето накладено з порушенням норм Конституції України. Гальмують законотворчий процес і народні депутати, зволікаючи із внесенням своїх пропозицій.

Ми живемо в такий період, коли в суспільстві відбуваються великі зміни. Це потребує швидкої реакції від уряду, змін у чинному законодавстві. Верховна Рада працює в дуже інтенсивному режимі і все ж не в змозі вчасно «перелопатити» всі законопроекти.

Колісниченко Григорій Михайлович
(Охтирка Сумської області)

— Коли спостерігати за роботою різних гілок влади, складається враження, що між ними немає ніякої взаємодії.

Президент до народу України ставиться, як до чужого народу, до уряду — як сторонній спостерігач, а до Верховної Ради — як до свого заклятого ворога. Уряд народові лише обіцяє, а не виконує, перед Верховною Радою веде себе, як ледачий учень або студент: якщо бюджет, то сякий-такий, аби «чергу відбути», якщо закон, то теж невиважений, аби подати, щоб парламенту було над чим даремно голови сушити. А Верховна Рада весь час виправдовується перед суспільством та Президентом, переглядаючи прийняті закони.

Чи не вважаєте ви, що інститут президентства взагалі треба скасувати, уряд скоротити і підпорядкувати ВР? Або щоби уряд очолював президент і ніс за це відповідальність не тільки моральну, а й юридичну?

Замковенко, Король та інші
(Катеринопіль Черкаської області)

Яке ваше ставлення як Голови Верховної Ради до пропозиції про внесення поправки до Конституції України про припинення повноважень Президента України в разі припинення повноважень трьох прем'єр-міністрів з часу вступу його на цей пост? На нашу думку, це підвищить відповідальність Президента за добір керівництва виконавчої влади.

— Усі ми розуміємо, що навіть Основний Закон держави не буває незмінним, тим більше, якщо його зміст є результатом політичного компромісу, а тим паче —компромісу, досягнутого на певний момент і за певних умов політичними силами, які ще не організувались у сталі політичні форми. Тобто певні зміни до Конституції України потрібні, і їх, очевидно, буде зроблено.

І насамперед слід більш чітко врегулювати взаємовідносини між Верховною Радою, Кабінетом міністрів і Президентом. Партія чи блок партій, які в результаті демократичних виборів отримають більшість у парламенті, повинні мати змогу більш істотно впливати на формування уряду, а отже, і реалізацію політики, підтриманої під час виборів громадянами. А це підвищить відповідальність усіх гілок влади за свої дії перед народом. Тоді не виникатиме тих колізій, про які йдеться у листах Григорія Михайловича Колісниченка та інших громадян.

* * *

— Добрий вечір. До вас звертається інвалід Радянської армії Петро Миколайович. У мене до вас таке запитання: чому для інвалідів зробили так, щоб «Запорожці» давали на 10 років. Це дуже великий термін. Жодних запчастин до них немає, обслуговування погане.

— За минулий рік завод випустив 500 автомобілів. У нас більш як 60 тисяч черговиків на цей автомобіль. Ми прийняли спеціальний закон по запорізькому заводу і передбачили в умовах договору з відомою корейською фірмою обов'язкову умову —виконати всі заборгованості заводу з автомобілів для інвалідів. Тож коли вирішимо це завдання, чергу скоротимо. А те, що сьогодні є таке неподобство в обслуговуванні автомобілями, згоден: так не повинно бути. Треба шукати допомогу в місцевої влади, щоб можна було вплинути на станції техобслуговування.

— Ви говорите про підтримку місцевої влади. У законі пільги для інвалідів є, а місцеві ради їх скасовують.

— Міські ради не можуть скасовувати закон. І районні ради —також.

— Це Чернігівська область, Ічнянський район.

— Закон обов'язковий для всіх.

— Олександре Олександровичу, мені зараз 31 рік. Уже 13 з них я інвалід. Не можу ходити — хворий хребет. Батько —інвалід праці другої групи з 81-го року, мама — пенсіонерка. Діду 87 років. Оце така в нас сім'я. Та ще й пенсії не виплачують.

— Можливо, ми віднайдемо хоч невеличку матеріальну допомогу для вас, для сім'ї. Напишіть листа. Ви не соромтеся, бо я розумію, що обставини такі. А щодо машини, треба ще трохи потерпіти, поки завод почне працювати нормально. Думаю, що таких людей, як ви, треба насамперед обслуговувати.

Пришліть листа до мене або в «Голос України». Ми подивимося, чим вам допомогти.

— Здрастуйте, Олександре Олександровичу. Зичу міцного здоров'я, поваги оточуючих і багато років життя. Я Никонова Лілія Пилипівна. Хочу сказати, що чим далі, тим страшніше стає жити. Говорять, що ціни на продукти не підвищуються, а насправді... Як усе-таки правильно налаштовувати себе на віру в краще?

— Налаштовуйте так, як ви налаштовували себе донині. А те, що ціни підвищуються, — це правда, і на сесії Верховної Ради ніхто не каже про їх стабільність. Це хіба що іноді лунає зі сторінок деяких офіційних видань або окремих посадових осіб.

— Я тридцятого року народження. Батько воював, одне слово, дитинства не було. Працювала і вчилася, і мені щодня здавалося, що завтра буде краще, ніж сьогодні. Нині — навпаки. З моєї пенсії можна купити чотири упаковки ліків для дихального апарата, для того, щоб просто дихати, — у мене астма. Розумієте?

— Ліліє Пилипівно, прекрасно розумію все, про що ви кажете. Розумію і те, що моя відповідь вас не задовольнить: ми подолали вето Президента на закон, що передбачає підвищення пенсії. Звісно, це не задовольнить потреби людей. Але, принаймні, з'явиться певна диференціація пенсійного забезпечення. А тепер я вас попрошу: потерпіть ще трішки, адже більше терпіли останні роки. Мені нема чого більше вам сказати і мені соромно, що я так відповідаю.

— Спасибі велике. Вибачте, будь ласка. Я зичу всього найкращого всім.

З ЛИСТІВ

Решетняк Михайло Данилович
(Київ)

— Шановний Олександре Олександровичу! Законодавча база України, в основному, вже достатня для правового функціонування нашого суспільства. Але на практиці відбувається цілеспрямований демонтаж законослухняності. Це вигідно окремому прошарку і зарубіжним «благодійникам», бо шляхом поправок, декретів, указів легалізується «юридична» казуїстика на користь обмеженого кола осіб. Чи усвідомлюють ті з депутатів, які присутні в залі засідань, але не голосують, що це своєрідний прояв тієї самої казуїстики, який не робить честі законодавцям?

— Кожний народний депутат — це непересічна особистість, людина з великим життєвим, політичним і фаховим багажем, який вона в ході законотворчого процесу використовує для реалізації інтересів виборців і народу України в цілому або... Як, у який спосіб здійснює депутат виконання своїх функцій, чи виправдовує довіру людей —судити маю не я, а виборці.

Муляр Ілля Улянович
(Носівка Житомирської області)

— Чому Верховна Рада не прийме відповідний закон, який поклав би край тенденції Президента призначати народних депутатів міністрами, облдержадміністраторами і так далі всупереч волі виборців? Такі депутати механічно стають захисниками інтересів Президента, виконавчої влади, а не виборців. Тобто цим значною мірою ущемлюються права громадян. Прошу дати відповідь через газету. Я передплачую «Голос України» вже кілька років.

— Конституцією України визначено, що народні депутати здійснюють свої повноваження на постійній основі. Президент має право призначити, скажімо, міністром ту людину, яку він вважає гідною цього, в тому числі й депутата. А дати згоду на це чи ні — справа самого депутата, його відповідальність перед своїми виборцями.

Переконаний, всі парламентарії наступного скликання працюватимуть лише у Верховній Раді, а в разі призначення на посаду в інших органах державної влади, складатимуть свої депутатські повноваження.

* * *

— Здрастуйте. Вас турбує з Черкаської області Ольга Павлівна з таким запитанням. Минулого року по сусідству з оселею моїх батьків почав будівництво сусід. Будівництво вели з порушенням санітарних і архітектурних норм. В результаті постраждала оселя моїх батьків. Хата почала руйнуватися, і куди ми не зверталися: в районну раду, адміністрацію, прокуратуру, в суди —не можемо ніде добитися правди.

— У якому селі живуть ваші батьки?

— Село Косарі. Там, де спиртовий завод.

— Що я вам скажу, Ольго Павлівно. Те, що ви розповіли, повністю належить до функцій судової влади. Тут я можу пос... тися на норми закону тощо. Але суд пов... нен вирішувати. І якщо він вирішив його не на вашу користь, а ви вважаєте, що є підстави для іншого рішення, треба звертатися до суду вищої інстанції. Якщо було порушено законодавство під час надання земельної ділянки під забудову, то повинен відповідати той, хто приймав таке рішення. Але цю будову вже зведено, напевно, тут можна було б вести мову про компенсацію з боку цього забудовника.

— Річ у тому, що суд відмовив: порадили звертатися до райдержадміністрації. Ми звернулися туди, і є ухвала про знесення цієї забудови, але ніхто її не зносить і не збирається. Ми написали листа про це все, і я особисто відправила його до Верховної Ради.

— Ви все це написали в листі? Добре, я розберуся.

— Олександре Олександровичу, візьміть, будь ласка, на контроль. Спасибі вам ве... На все добре.

— Добрий вечір. Це Жанна Петрівна Шевельова, вчителька 285-ї школи з Києва. Щоправда, цього року я вже пішла на пенсію. У мене старенькі батьки, батькові — 82 роки, він інвалід війни, а мамі — 80. Вони хво... їм потрібне харчування, ліки. А ми цього маємо. Чому не віддають вклади, як обіцяли?

— Жанно Петрівно, ваші батьки входять до категорії вкладників, яким насамперед має бути повернуто кошти. Дуже сподіваюся, що ми все-таки забезпечимо це повернення вже поточного року, тому я вам більше нічого не можу порадити, потерпіть трохи.

— Спасибі вам і вашій партії.

— Дякую. Гадаю, люди вже розібралися, що це за партія. Я вважаю, що політична організація свою роботу має будувати на довірі й повазі до людей. Велике спасибі вам за добрі слова.

Розумієте, сьогодні, відповідаючи на телефонні запитання, переконався: ці запитання — найактуальніші. І треба відповідати на них, бо це кричуща несправедливість: люди відкладали по копійці на «чорний день» або просто на перспективу, а ... кажуть, м'яко кажучи, їх обікрали. Отож ...дiватимемося, що все-таки повернення відбудеться, і ваші батьки обов'язково отримають гроші.

З ЛИСТІВ

Писаренко Михайло Петрович
(Суми)

— У мене до вас, Олександре Олександровичу, два такі запитання.

Як ви, голова Соціалістичної партії України, розумієте відповідальність партії за стан справ у державі, якщо соціалісти і комуністи переможуть на виборах-98? (Ми добре пам'ятаємо, як «відповіла» КПРС за стан справ у державі — СРСР).

І друге. Верховна Рада України прийняла закон про статус народного депутата — доповнення до закону. Чому нема жодних публікацій в «Голосі України» щодо цього закону? Що приховують депутати від народу України?

— Відповідальність партії за стан справ у державі в разі перемоги соціалістів на виборах я розумію так, як її розуміють лідери партій лівого спрямування в більшості європейських країн. Насамперед це утворення дієздатного і відповідального уряду, який виконуватиме Конституцію і закони України. По-друге, діяльність у рамках парламенту за створення такого законодавства, яке відповідає інтересам переважної більшості населення і зміцнює країну, державу. Нарешті, це вплив партії на діяльність місцевої влади, знову ж таки, в інтересах переважної більшості населення.

Закон про внесення змін до Закону про статус народного депутата України було прийнято 25 вересня 1997 року; після його підписання Президентом України закон опубліковано в газеті «Голос України» за 28 жовтня 1997 року.

Кожний може ознайомитися з текстом закону і зробити свої висновки.

Маховцев Віктор Миколайович
(Конотоп Сумської області)

— Яка позиція Соціалістичної партії Ук-

раїни стосовно надання російській мові статусу другої державної?

— Статус державної мови визначено Конституцією України для української мови.

Народні депутати, члени СПУ голосували за конституційне гарантування вільного розвитку, використання і захисту російської, інших мов національних меншин України.

Наша партія виступає за використання російської мови як мови міжнаціонального спілкування, як другої офіційної мови.

Колбун З.
(Нововолинськ Волинської області)

— Чому СПУ не є членом Соцінтерну? Як на мене, якби ви повсюдно підкреслювали, що соціалісти хочуть бути лівою партією в європейському розумінні, то шанси СПУ на успіх збільшилися б на наступних виборах.

— З моєї точки зору, шанси Соціалістичної партії України, як і інших політичних сил, на наступних виборах вирішальною мірою залежатимуть від того, наскільки їх наміри відповідатимуть сподіванням і прагненням громадян України.

Ми не раз заявляли про те, що вважаємо нинішній курс хибним, таким, що гальмує справжні реформи і шкодить національним інтересам України. Але про це говорить більшість наявних у нашій державі партій, бо очевидні жахливе безладдя і втрата державою важелів управління.

Що стосується членства у Соцінтерні, то, по-перше, бачення СПУ майбутнього розвитку суспільства дещо відрізняється від поглядів традиційної соціал-демократії. Ми виходимо з того, що наприкінці XX століття світове співтовариство зазнало кардинальних змін. Це потребує перегляду усталених доктрин і від комуністів, і соціалістів, і соціал-демократів.

А що стосується робочих контактів з членами Соцінтерну, вони відбуваються, зокрема, в ОБСЄ і Раді Європи, на двосторонньому рівні і в рамках створеного з ініціативи СПУ Євразійського Соціалістичного конгресу.

Крім того, якщо СПУ прийме рішення про вступ до Соцінтерну, то треба буде до цього ретельно готуватися. Щоб увійти в це поважне міжнародне політичне об'єднання не другорядним компонентом, а повноправним партнером з розвинутою внутрішньою структурою і широкими міжнародними зв'язками. Тобто впливовою партією, яка посідає належне місце в парламенті і має значний вплив на суспільство і державу.

Лебедєв Л. Ф.
(Маяки Донецької області)

— Шановний Олександре Олександровичу! Коли ми жили «погано», я отримував пенсію 132 крб. і міг купити 10 тонн вугілля. Нині на мою пенсію я можу придбати лише 500 кг вугілля.

Що скажете?

— Скажу, що мені гірко. Бо таке нужденне життя має сьогодні переважна більшість людей похилого віку, взагалі —населення України.

Ми переживаємо національну катастрофу. Фактично, наша економіка дійшла тієї межі, коли далі вже падати нікуди — під загрозою опинилося саме існування України незалежної держави. Якщо така політика триватиме, ми перетворимося на сировинний додаток для розвинених держав і ринок дешевої робочої сили. За таких умов мріяти про покращення життя марно.

Тим більш мені гірко, що нинішній занепад найгостріше позначається на житті тих людей, які створювали національне багатство України.

Саме тому 8 жовтня цього року Верховна Рада конституційною більшістю подолала вето Президента на ті статті Закону України «Про пенсійне забезпечення», які обмежували підвищення мінімальної пенсії. Нині її встановлено на рівні межі малозабезпеченості — 70,9 гривні.

Це не популізм, як стверджують деякі високі посадові особи. Йдеться про кричущу проблему виживання людей, які пропрацювали все своє життя, а сьогодні лишилися ні з чим.

* * *

— Вас турбує Борисенко Іван Петрович. Скажіть, будь ласка, чи розглядатиме Верховна Рада обіцяне ще на сьомій сесії питання про визначення статусу ветерана Великої Вітчизняної війни, маю на увазі тих, хто народився до 31 грудня 1932 року.

— Іване Петровичу, це питання вирішено. Такий закон уже є. Не обов'язкові довідки, якщо є потреба підтвердити свій статус місцем перебування чи роботою у відповідній установі, господарстві тощо. Годиться свідчення земляків: хто бачив вас, хто працював поряд. Це виписано в законі, він працює.

— Але там сказано, що повинні бути архіви, а вони не збереглися.

— Іване Петровичу, я ще раз кажу: не обов'язково подавати архівні довідки. Питання можна вирішити на основі свідчень тих, хто був поряд з вами на той час. Я вам ще пораджу зайти у районний відділ соціального захисту. Там, як правило, працюють дуже доброзичливі і уважні люди. Саме такі питання вони розглядають щодня. Вам підкажуть, як усе це зробити. Ви звідки родом?

— З Хмельницької області.

З якого району?

— З Чемеровецького.

— Напишіть свої пропозиції, я попрошу Юрія Буздугана, голову комітету, нехай він ще раз уважно подивиться на ці речі, або зверніться до вашого депутата Свята Василя Петровича — це дуже совісна людина, він уважно розгляне ваші пропозиції.

— Спасибі, бувайте здорові.

— Я телефоную за дорученням колективу музичного училища.

— Дуже приємно.

— Ми найстаріший навчальний заклад на Прикарпатті, але про нас забули. Не виконується розпорядження уряду про погашення заборгованості із зарплати: заборгували за два місяці за минулий рік, ще не виплачено відпускних і зараз немає студентам стипендії. Просимо вашої допомоги.

— Хто ваш депутат?

— У нас депутат Пилипчук.

— Володимир Мефодійович добре розуміється на цих питаннях — ви зверніться до нього. Якщо буде потреба, то я підпишу листа Кабміну, звернуся до Прем'єра. Повторіть, будь ласка, як училище правильно називається.

— Івано-Франківське музичне училище.

— Як ваше прізвище?

— Моє прізвище — Лісовенко Юрій Борисович, я заступник директора.

— Юрію Борисовичу, я і сам Пилипчукові скажу, і ви зверніться. Будемо просити Кабінет міністрів. Очевидно, училище фінансується через Міністерство культури?

— Так.

— А в них ще гірша ситуація, ніж у Міністерстві освіти. Гаразд, я беру це до відома: зв'яжемося з Дмитром Івановичем Остапенком —міністром, подивимося, чим можна допомогти.

— Дуже дякую, Олександре Олександровичу.

— На все добре.

— Вишневська Віра Іванівна, 1912 року народження, українка, постійно живу в Києві, працювала, тільки під час війни виїжджала з військовим заводом. Живу сама, так склалася доля, що в мене родини не було. Маю таке прохання, у мене на ощадкнижці — дві з половиною тисячі рублів. Я буквально з каси взаємодопомоги відкладала по 10 рублів. А тепер ці гроші не повертають. Маю й сертифікат, але нікуди не можу пристосувати. Як же так? Прошу вас, допоможіть повернути мої гроші.

— Віро Іванівно, у вас ощадна книжка збереглася?

— Так...

— Ось що я вам пораджу. Ви підійдіть до ощадкаси, вам повинні обміняти зараз ощадкнижку. Сподіваюся, цього року ви все-таки одержите свої гроші. Ви входите до тієї категорії, якій мають виплатити в першу чергу.

— Розумієте, ми вміли жити й у гірші роки — це не страшно. Страшно померти: я була на кладовищі у Броварах, там ховали «бомжів» — зовсім без нічого в землю закопували. Я не хочу так.

— Віро Іванівно, я бажаю, щоб ви жили довго-довго. І дуже сподіваюся, що гроші вам буде повернуто, і ви зможете ними ще скористатися.

— Дай вам Боже здоров'я. Я вам безмежно вдячна. У житті я ніколи ні про що не просила...

— Я розумію... Ви просто свята людина, чудова людина, міцного вам здоров'я!

— Спасибі велике.

— Алло, «гаряча» лінія?

— Так.

— Можна говорити!

— Говоріть.

— Олександре Олександровичу?

— Слухаю вас.

— До вас звертається інвалід війни Литвиненко Микола Васильович. Село Звенигородка Олександрійського району Кіровоградської області. Проживаю по вулиці Береговій, 15. У 80-х роках учасникам та інвалідам війни було встановлено телефони. Нині телефонну лінію пошкоджено, і ніхто не збирається її ремонтувати. Уже півроку «швидку допомогу» викликати немає можливості. Просимо вашої допомоги.

— Домовляємося так. Адресу я записав. Поговорю з міністром зв'язку, попрошу, щоб він допоміг. І ще одне: у вас на окрузі депутат Мармазов Євген Васильович. Ви йому теж нагадайте про це в коротенькому листі.

— Спасибі.

— Будь ласка.

З ЛИСТІВ

Висоцький Леонід Віталійович
(Свердловськ Луганської області)

— Які ваші уявлення про справжню демократію, соціальну справедливість і майбутню модель держави, яка не грабувала б свою країну, свій народ?

Хочеться почути ваші думки про ці поняття, архіважливі для сьогодення і майбутнього народу, приниженого і пограбованого державою.

— Засади демократичного устрою держави достатнього повно викладено в Конституції України, переліку прав, свобод та обов'язків людини і громадянина. Не випадково навколо прийняття Основного Закону точилася така гостра боротьба. Незважаючи на всі спроби, Верховна Рада виконала свою місію і прийняла цей надзвичайно важливий документ.

На мою думку, в Україні повинен бути сильний парламент, міністри — відчути себе державними особами, а не виконавцями вказівок з будь-якої адміністрації, а Президент виконувати функції глави держави.

Така держава матиме розвинуту економіку, захищатиме не на словах, а на ділі власного виробника, не душитиме його непомірними податками, вчасно прийматиме бюджет, передбачатиме в ньому достатні кошти для соціального захисту громадян, для створення гідних людини умов життя, праці, навчання, охорони здоров'я, відпочинку. Ця держава вчасно віддаватиме заробленну зарплату, пенсію, стипендію, не знецінюватиме грошові збереження, повертатиме їх вкладникам за життя, а не на поховання.

Як просто і як складно...

Єнін Володимир Васильович
(установа IВ 301/176 УМВС, Вінницька область)

— Коли народні депутати України розглянуть і приймуть закон «Про тюремне ув'язнення»? Досі засуджені до тюремного ув'язнення утримуються відповідно до тимчасово розроблених МВС України «Правил внутрішнього утримання», які не в усьому відповідають Конституції держави і нормам міжнародного права.

— Порядок і умови відбування покарання у вигляді позбавлення волі врегульовано розділом III Виправно-трудового кодексу України (статті 12-82). На розвиток окремих положень цього кодексу прийнято інші нормативно-правові акти, в тому числі і Правила внутрішнього розпорядку, затверджені у грудні 1991 року Міністерством внутрішніх справ і погоджені з Генеральною прокуратурою.

Ці документи є чинними у частині, що не суперечить Конституції України.

Крім того, з урахуванням положень відповідних міжнародних договорів України розроблено проект нового Кримінально-виконавчого кодексу України. Проте цей законопроект може бути прийнято Верховною Радою України не раніше від прийняття нових Кримінального і Кримінально-процесуального кодексів України. Проект Кримінального кодексу вже внесено на розгляд Верховної Ради України, а розробку проекту Кримінально-процесуального кодексу майже закінчено.

* * *

— Здрастуйте. З великою повагою до вас і надією з міста Первомайська Луганської області голова профкому школи Климчук. Якщо зможете, дайте відповідь на такі запитання: чому вчителі не мають статусу держслужбовців? І коли буде погашено заборгованість за 96-й рік? За жовтень—листопад нам ще не виплатили.

— Як ваше ім'я й по батькові?

— Людмила Василівна.

— Людмило Василівно, ось що я можу вам сказати. Є кілька причин, чому вчителі не мають статусу держслужбовців. Одна з них така: якщо сьогодні на вас поширити норми цього закону, то ви опинитеся у невигідному становищі. Коли ми розглядали закон, це було років шість чи сім тому, тоді ця тема дискутувалася на сесії, і депутати дійшли висновку, що за того рівня оплати праці, який був, та рівня доплат учителі втратили б, якби були віднесені до категорії держслужбовців. Це було тоді, коли було інше співвідношення зарплати й пенсії.

Тепер треба дуже уважно підійти до цієї проблеми й розв'язувати її, мабуть, іншим шляхом: не поширюючи статус держслужбовця на вчителів, просто переглянути закон про держслужбу в принципі. Тому що, з одного боку, не повинно бути такої різниці в зарплаті. З другого боку, не повинно бути стільки держслужбовців, як ми маємо.

Ми вже прийняли в першому читанні закон про обмеження верхньої межі пенсій, у тому числі і для держслужбовців. Окрім того, як ви знаєте, прийняли закони про пенсійне забезпечення й мінімальну зарплату. Я думаю, це позначиться певною мірою на становищі людей, у тому числі і вчителів. Сьогодні воно дуже погане. Будемо сподіватися. Уряд до нового року зобов'язався погасити заборгованість із зарплати вчителям.

— І за минулий рік, і за цей?

— Так, хоча це зобов'язання виконується дуже повільно. Я знаю, що є близько 800 мільйонів боргу перед працівниками бюджетної сфери, у тому числі перед учителями. Проте все-таки вірю, що борги повернуть: і Президент такі гарантії давав, і уряд. Що від нас залежатиме — будемо робити. Розглядали закон про оподаткування прибутку підприємств. Ми там знайшли можливість за рахунок цього податку додати до бюджету близько 3 млрд. гривень. Наполягатиму на тому, щоб ці гроші було передбачено на освіту та медичне обслуговування. А поки задовільнішої відповіді на ваше запитання не можу дати. Я прошу вибачити, що це так, і прошу передати вітання вашим колегам. Будемо сподіватися, що уряд виконає свою обіцянку.

— Дякую. Обов'язково передам. Вам — здоров'я. Думайте про нас.

— Я ніколи не забуваю, тим більше, що сам маю десять років педагогічного стажу. Й діти теж без роботи, тому що, з'ясовується, вчителі сьогодні начебто не потрібні. Вважаю, суспільство тоді перспективне, коли вчитель вирізняється своїм статусом, своїм становищем.

— Олександре Олександровичу, а чи можна вам поставити особисте запитання?

— Будь ласка.

— Я живу по вулиці Куйбишева в Первомайську. Наш будинок вважається аварійним, розвалюється. До кого нам звернутися? Ну що, до ООН уже писати? Дайте мені відповідь. Мені подобається з вами спілкуватися, ви дуже приємна людина, принаймні у розмові, та й по телевізору за вами спостерігаю. Куди нам, мешканцям, звернутися?

— Звичайно, до держадміністрації, вони мають комунальну службу.

— Вони нам нічим не допомогли. Відправляють, куди завгодно. Ми в розпачі, адже, справді, незабаром рухнемо. Невже повториться дніпропетровський випадок, коли будинок потонув?

— Тоді вас повинні відселяти. Хоча нині дуже мало будують, тому й не відселяють. Практично у кілька разів згорнуто обсяги житлового будівництва. Коли ми розглядали бюджет, навіть передбачили для забудовників компенсацію: щоб із бюджету різницю сплачували й люди могли будуватися. Ми заклали 50 мільйонів гривень. На жаль, уряд уникає цих питань.

І ще раз найдобріші слова передайте своїм колегам, за терпіння насамперед. А праця ваша свята буде винагороджена, і статус вчителя буде відновлено таким, яким він має бути в нормальному суспільстві.

З ЛИСТІВ

Ніколаєв І. М.
(Одеса)

— Не спираючись на більшість народу, ні парламент, ні президент не зможуть консолідувати суспільство на вихід з глибокої кризи.

Я і мої друзі пов'язуємо вихід із кризи з вами, Олександре Олександровичу! Здоров'я вам і успіхів. Ми з вами.

Час, відведений для «гарячого» телефону, вичерпався. А дзвінки лунали. В них — проблеми, пропозиції, симпатії. І — біль, біль, біль, від якого, здається, й вечірнє небо мало б розколотися. Дожилися... Доборолися до самого краю. Олександр Мороз вислуховував співрозмовників, скільки міг, бо мав повернутися до Верховної Ради, де о 21.30 було заплановано в той вечір ще кілька зустрічей. Як і щодня.

Запитання Голові Верховної Ради України,

зокрема, надіслали

з окремих питань законодавства:

М. Рукін (Волинська область), Никитченко, Філіпенко (Донецьк), Ф. Донець, А. Кудрявцева, В. Каплюк, С. Запорожець (Київ), Г. Гречаненко, В. Чирва (Полтава), В. Назаренко (Херсонська область), П. Конотопець, В. Левдик (Чернігівська область);

пенсійного забезпечення:

Є. Руденко, В. Ящук (Вінницька область), І. Хорошун (Дніпродзержинськ), Н. Мельниченко (Житомирська область), А. Шамрай, О. Чабан (Київ), Кирилов, Кулешов, Шульга —всього 20 підписів (Луганськ), Глинський, В. Василенко (Сумська область), М. Кот (Чернігів);

пільг для інвалідів війни і праці:

Ю. Бігун (Закарпатська область), В. Кузнецов (Полтавська область), Ф. Фаст (Рівненська область), В. Стригін (Сумська область), В. Домашенко, П. Крючко, М. Овчаренко (Харківська область), С. Микитенко (Черкаська область), С. Рудик, А. Савенко, З. Шупик (Чернігівська область);

з питань чорнобильської катастрофи і її наслідків:

подружжя Віктор і Валентина Єремєєви (Вінниця), С. Шлягна (Житомирська область), М. Шморгун, Ольга Коптило та ще 73 підписи (Київ і Київська область), А. Колонтай (Полтавська область).

На жаль, обсяг газети не дає змоги назвати прізвища всіх авторів листів і навести їх запитання. На більшу частину з них Олександр Мороз дав відповідь під час «гарячої» лінії. На численні пропозиції читачів «Голосу України», ми продовжимо цю розмову пізніше.

Олександр Олександрович Мороз подякував учасникам «гарячої» лінії, колективу «Голосу України» за виявлений інтерес і побажав всім нам добра, щастя і злагоди. А редакція від себе і друзів газети бажає Голові Верховної Ради України пройти реабілітаційний курс лікування після нещодавньої операції і з новими силами повернутися до його важливої і відповідальної роботи в парламенті.

Діалоги записали
і працювали з листами
Людмила КОХАНЕЦЬ,
Світлана ПИСАРЕНКО.

У керівника Держкомрибгоспу апетити непомірні,

але коли маєш за «годувальника» Прем'єр-міністра, голод не загрожує

Бюджет-98

СЬОГОДНІ ті, хто уособлює легітимну владу, не втомлюються повторювати, що перешкодою на шляху до позитивних зрушень в економіці держави стало гальмування реформ. При цьому їх вказівний перст звично спрямований у бік законодавчої влади. І мало хто задумується, як часто добротні закони і прекрасні починання зводяться нанівець виконавцями. Мало того, останні, намагаючись пристосувати їх суто для власних потреб, трактують їх так своєрідно, що все це в кінцевому результаті починає нагадувати дитячу гру в зіпсований телефон. Однак ціна цих ігор для держави іноді надзвичайно висока. І хоч як дивно, ці, м'яко кажучи, пустощі час від часу заохочують на найвищому державному рівні.

Приміром, 20 серпня за підписом Прем'єр-міністра Валерія Пустовойтенка з'явилося «Розпорядження», в якому за благими намірами проглядаються зовсім не благі результати для платників податків. У його основі, начебто, турбота про підтримку Чорноморського суднобудівного заводу та розвиток українського риболовецького флоту. Але вже перший пункт документа викликає щонайменше подив. Втім, вчитайтеся самі:

«Погодитися з пропозицією Держкомрибгоспу про створення ним згідно із законодавством державної риболовецької компанії з реєстрацією її в офшорній зоні з метою залучення інвестицій для завершення будівництва риболовецьких суден».

А тепер спробуймо розібратися, згідно з яким законодавством Держкомрибгосп під керівництвом пана Шведенка надавав пропозиції та якими законами керувався пан Пустовойтенко, підписуючи це «Розпорядження».

Згідно із Законом «Про підприємства в Україні» державна реєстрація проводиться виконавчими комітетами або державними адміністраціями за місцем знаходження. Окрім того, законодавством не передбачено створення державних компаній з реєстрацією їх за межами України, тим паче в офшорних зонах. У противному разі така компанія за умови створення мусить діяти згідно із законами країни, де вона буде зареєстрована, відкривати рахунки в офшорній зоні, сплачувати там податки тощо. Врахуймо також, що вона набуває прав нерезидента, а номінальним власником компанії має бути громадянин країни, в якій вона зареєстрована. Отже, напрошується висновок, що глава уряду, благословляючи своїм підписом появу на світ такого «Рішення», по суті, виводить новостворену риболовецьку компанію з-під державного контролю, звільняючи її у такий спосіб від оподаткування.

Не будемо наголошувати на тому, що пан Пустовойтенко перебирає на себе функції Верховної Ради, бо з гідно із законом лише вона може надавати чи скасовувати пільги, а спробуємо розібратися що ж усе-таки ховається за всім цим. І чому саме пану Шведенку шановний Валерій Павлович пішов назустріч?

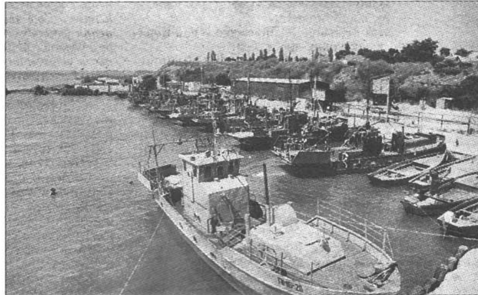
Припустимо, Микола Шведенко активно підтримував на виборах саме нинішнього Президента України. Однак це недостатній привід робити голові Держкомрибгоспу такий царський подарунок, тим паче з кишені платників податків (чому саме з їх кишені, про це мова піде далі). Тепер щодо аргументів, винесених в преамбулу «Рішення», де записано, що все це робиться для блага кораблів та розвитку риболовецького флоту. Можливо, когось і переконало те, що саме таку мету переслідував голова Держкомрибгоспу, вносячи свої пропозиції в Кабінет міністрів. Однак аж ніяк не всіх. І для цього є певні підстави.

Ще чотири роки тому на верфях Чорноморського суднобудівного заводу в Миколаєві перебувало до півтора десятка великих рибоморозильних траулерів різного ступеня готовності. Побувавши на ЧСЗ, тодішній прем'єр Леонід Кучма дав відповідне доручення про виділення кредитів для підприємств рибопромислової галузі. Останні в свою чергу повинні були використати їх для закупівлі суден. Однак благим намірам не судилося збутися. І передусім тому, що вето на рішення глави уряду наклав, по суті, тодішній і нинішній керівник Держкомрибгоспу Микола Шведенко. Виступаючи на засіданні профільного комітету Верховної Ради, він був проти добудови риболовецьких суден. І аргументував це їх низькою продуктивністю та недостатньою конкурентоспроможністю. І раптом через кілька років він різко поміняв свою думку.

Відгадати секрет зміни поглядів пана Шведенка, очевидно, можна також лише з допомогою вже згадуваного «Рішення». Другим пунктом у ньому записано: **«Держкомрибгоспу визначити напрями використання кредитів комерційних банків в обсязі 20 мільйонів гривень цільового призначення, що будуть залучені для добудови суден проекту 1288 на державному підприємстві «Чорноморський суднобудівний завод». Мінфіну надати гарантію повернення зазначених кредитів».**

Не менш цікаві і наступні пункти цього документа. Зокрема, у третьому **зобов'язано Міністерства економіки, фінансів та Держкомрибгосп під час формування державної програми економічного і соціального розвитку та держбюджету України на 1998 рік передбачити для Держкомрибгоспу кошти обсягом 20 мільйонів гривень для фінансування добудови суден тощо.**

Правда, непогано придумано? Хоча в цьому випадку пан

Шведенко, можна сказати, виявив скромність. Кілька років тому в нього був значно кращий апетит. Приміром, у листі на ім'я одного з колишніх віце-прем'єрів він, зокрема, писав: «Просимо вас при визначенні пріоритетів розвитку народного господарства передбачити виділення галузі пільгових кредитів. Зазначені кредити будуть використані на закупівлю сировинних ресурсів для виробництва, а також закупівлю рибної сировини в Росії та державах Прибалтики в обсязі 400 тисяч тонн на рік для наступної переробки і реалізації продукції споживачам». Чим не державницька позиція? Замість того, щоб просити ці 200 мільйонів доларів (а саме стільки мало б коштувати 400 тисяч тонн риби) для розвитку української риболовної галузі, він вирішив вкладати щорічно цю суму в економіку інших держав. У той самий час прості підрахунки свідчать, що на цю суму можна побудувати 35 — 40 великих рибоморозильних траулерів, які забезпечать вилов за рік понад 500 тисяч тонн риби.

Отже, з самого початку пан Шведенко, очевидно, був налаштований не на зрушення в українському рибопромисловому флоті, а на закупівлю продукції в інших державах. Останнє, звичайно, легше... Піднімати ж галузь — це все-таки далека перспектива. Чи не тому пан Шведенко був проти, коли прем'єр Кучма розпорядився виділити кредити виробникам рибопродукції? От якби безпосередньо Держкомрибгоспу, тоді, можливо, його керівник був би обома руками за добудову суден на ЧСЗ, як оце сьогодні.

Однак спробуймо проаналізувати, чого коштуватиме цей «альтруїзм» для держави. У спеціалістів, наприклад, виникає чимало запитань. Чому для виведення з кризового стану ЧСЗ Держкомрибгосп вирішив створити нову державну риболовецьку компанію? Адже в Україні вже є три державні рибопромислові компанії. Усі вони мають багатий досвід роботи, висококваліфікованих фахівців, необхідну інфраструктуру для організації і проведення океанічного лову риби практично в усіх зонах світового океану. То чому одна з них не може експлуатувати ці судна? Тим більше, що за час керування рибною галуззю паном Шведенком державні рибопромислові компанії не одержали жодного риболовецького судна.

Чому компанія згідно з «Розпорядженням» реєструється в офшорній зоні з метою залучення інвестицій, а пункт № 3 цього документа передбачає пряме фінансування витрат з державного бюджету України. Держкомрибгосп бере кредити в комерційних банків (20 мільйонів гривень) під гарантію Мінфіну, а повертає його за рахунок держбюджету. До речі, цією операцією мала б і, очевидно, повинна зацікавитися Рахункова палата Верховної Ради України. Адже це гроші не з власної кишені вищих державних чиновників. Тим паче, що судна, збудовані за кошти платників податків, по суті, випадуть з правового поля нашої держави. Усі податки від їхньої діяльності, а також збори, пов'язані з їхньою реєстрацією в порту приписки, надходитимуть країні, на території якої міститься офшорна зона і порт. Отже, щонайменше 20 мільйонів гривень бюджетних коштів буде інвестовано в економіку іноземної держави. Як тут не згадати про бажання пана Шведенка ще на початку своєї міністерської діяльності закуповувати рибу на сотні мільйонів доларів за кордоном? Не вдалося тоді одержати 200 мільйонів доларів, тепер можна 20 мільйонів гривень. Це теж гроші. І чималі.

Хто і як буде розпоряджатися прибутками від роботи флоту, можна лише здогадуватися. І де гарантія, що в майбутніх звітах про роботу компанії не фігуруватимуть збитки або нульові результати? Адже раніше пан Шведенко вважав судна серії 1288, за добудову яких тепер ратує, неефективними. Звичайно, моральність або турбота про державу, як-то кажуть, тут і поблизу не ночувала. Хоча й мусила. Адже сам Держкомрибгосп живе з бюджету. Тобто, за рахунок платників податків. У той самий час за сприяння уряду пан Шведенко намагається вивести новостворюване підприємство за межі податкового поля України. Якщо саме в цьому і полягає державницька позиція чиновників найвищого рангу, то, очевидно, вона має бути прикладом для інших громадян України.

До речі, народний депутат України Олександр Єльяшкевич, котрому в знанні економіки і фінансів навряд чи хто відмовить, так прокоментував вже згадуване «Рішення»: «Передусім, воно на шкоду України. І те, що цей документ іде не через постанови чи рішення колегіального органу, а як розпорядження прем'єра, свідчить, що і відповідальність мусить нести він. Думаю, компанія створюється під впливом певних лобістських сил. Отже, поширена теза про те, що Кабмін переймається проблемами наповнення бюджету, не більш як слова. Насправді, як свідчить це «Розпорядження», уряд створює унікальні умови для того, щоб бюджетні кошти не надходили до бюджету. У даному конкретному випадку ніхто не знатиме, куди і які суми надходитимуть від діяльності новостворюваної риболовецької компанії. Тим більше, коли в цьому, якщо судити з конкретних дій, а не слів, зацікавлені державні мужі».

Від іншого політика довелося почути, так би мовити, гіпотезу стосовно того, для чого створюється ця компанія і куди йтимуть кошти від неї і через неї. Зокрема, дехто вважає, що її рахунки можуть стати одним з каналів для надходження коштів під час наступних президентських виборів.

Є, звичайно, й інший варіант. Уряд, наприклад, помилився. Можливо. Але скільки можна повторювати одні й ті самі помилки, за які в кінцевому результаті доводиться розплачуватися народові вже який рік поспіль. Адже у людей складається враження, що становище було б набагато краще, якби керівники держави взагалі не втручалися в хід подій. Шкоди було б Україні менше...

Василь КОЛОМИЙСЬКИЙ.

Новинка

Одягатимемо книжки у своє

Виконуючи програму розвитку книговидавництва і преси до 2000 року, затверджену свого часу Президентом України, на Луцькому картонно-руберойдовому комбінаті освоїли випуск палітурного картону. За останні три місяці вже виготовлено 250 тонн нової продукції, що так потрібна сьогодні поліграфічним підприємствам України. Адже до цього часу палітурний картон завозили в Україну з Німеччини, Росії, Чехії, Голландії та інших країн світу. Як свідчать фахівці, луцький картон не поступається якістю кращим імпортним зразкам. Якщо за тонну картону, виготовленого в Росії, доводиться платити 1400 — 1600 гривень, то палітурний картон із Луцька коштує 1100 гривень за тонну. Перші тонни своєрідного «одягу» для книжок вже надійшли до Харкова, Києва, Львова, Сімферополя та інших міст України, де працюють поліграфічні підприємства. Після завершення реконструкції, що триває нині на комбінаті, тут виготовлятимуть 30 тисяч тонн палітурного картону на рік.

Богдан БЕРЕКЕТА.

Волинська область.

Регіон: особистості

Анатолій Франчук. Не новий і не старий

З досьє «ГУ»

Анатолій Франчук народився 1935 року в селі Володимирівка Іллінецького району Вінницької області. Служив у Військово-Морському Флоті, працював на заводах військово-промислового комплексу. Від слюсаря до генерального директора виробничого об'єднання, потім — заступник міністра і, врешті, перший заступник союзного міністра. Очолював Міністерство управління держпідприємствами автономії. Має урядові нагороди.

Депутат Верховної Ради України. Одружений, має двох дітей. Найкращий відпочинок — робота. Улюблена страва — шкварки. Кандидат економічних наук, академік міжнародної Академії інформатики.

Вдруге сівши у крісло глави кримського уряду, Анатолій Франчук заявив, що прагне, аби промисловість запрацювала під гаслом випробування у світі конкурентоспроможної української продукції.

Найнагальнішою справою вважає реорганізацію роботи виконавчої влади всіх рівнів, — «бо найбільше проблем народжується на місцях». Тому займається добором фахівців, щоб кожен виконував справу, «яку знає якнайкраще». Жорсткий до нерозпорядливих — таких звільняє без зволікань.

Крим долає проблеми, але потребує допомоги

— Свого часу ви підкреслювали значення «чотирьох китів», які допоможуть Криму відбутися економічно і політично: нафтогазовий комплекс, сільське господарство, сфера рекреації та туризму, промисловість з аеро- і морськими портами...

— Додаю сюди ще й духовність. І вважаю їх нерозривними. Адже залишиш без уваги хоча б один з них — успіху не побачиш, тому що кожен з цих напрямів необхідний для життєдіяльності інших. Мова ж бо про фактично єдине ціле розвитку унікального півострова. Розгалужуючись, воно створює складну систему функціонування автономії.

— Чи можете ви сказати, що за сто днів роботи уряду намітилися позитивні тенденції в розвитку півострова?

— Вже більше місяця працює прийнята Кабміном держави постанова «Про першочергові заходи по стабілізації соціально-економічного становища в Автономній Республіці Крим на 1997—98 роки». Президент підписав особливе доручення Кабміну, Нацбанку, Державному інноваційному фонду, Фонду держмайна України з розв'язання цілого ряду питань, які не увійшли до вищеназваної постанови Кабміну.

Сподіваємося на віддачу затвердженої урядом України комплексної програми соціально-економічного розвитку і структурної перебудови економіки автономії. Головне в ній — розвиток рекреаційно-туристичної індустрії. А унікальні принади Криму дозволять у найближчі 10 років довести кількість відпочивальників у нас до 8 мільйонів осіб за рік. Для цього належить зареєструвати всі суб'єкти господарської діяльності як самостійні юридичні особи. Всі вони, незалежно від відомчого підпорядкування, будуть переведені на госпрозрахункові умови роботи. Праці попереду дуже багато. Треба освоїти нові курортно-туристичні зони, завершити раніше розпочате будівництво об'єктів, реконструювати застарілі. З'являться нові види і маршрути туризму. Збільшиться мережа кемпінгів і мотелів. Багатопрофільнішими стануть лікувальні центри в санаторіях, які частково перейдуть на готельний режим роботи.

Другим пріоритетом стане агропромисловий комплекс. Для цього належить провести земельну реформу, досягти раціональнішого використання земельних ресурсів, змінити структуру сільського виробництва.

На третьому місці — розвиток усіх видів транспорту, краще використання восьми кримських портів, 28 аеродромів.

Серед пріоритетів і паливно-енергетичний комплекс. Адже на шельфі Чорного моря і Керченському півострові залягає близько 274 мільярдів кубометрів природного газу і 63 мільйони тонн нафти. Отож активізуємо геологорозвідувальні роботи, збільшимо обсяги експлуатаційного буріння, залучимо для цього іноземний капітал. А ще ж належить газифікувати східний Крим, де проживає третина населення півострова. Для цього будуватимемо газопровід Джанкой—Феодосія—Керч. Плановано вчетверо збільшити й виробництво власної електроенергії.

А значній в автономії кількості підприємств військово-промислового комплексу сприятимемо випуску конкурентоспроможної продукції.

І за всяку ціну треба відродити рибопромисловий комплекс. Це означає оновлення і поповнення риболовецького флоту за рахунок будівництва суден на вітчизняних підприємствах. Кримські рибалки у змозі давати на стіл кожного жителя України щонайменше 10 кілограмів дарів моря на рік.

— Скільки коштів потребує реалізація програми воскресіння автономії?

— 42,5 млрд. гривень. Майже половину становитимуть гроші підприємств, понад 15% доведеться вишукувати з наших бюджетів, 19% — із держбюджету України, майже 13% припадає на іноземні інвестиції.

А ще ми розраховуємо на своєчасне прийняття законів про уряд автономії, про курорти, про внесення змін до закону про бюджетну систему.

— Яку роль у становленні Криму, по-вашому, відіграє бізнес, підприємництво?

— У нинішній складній ситуації з економікою уряд має особливі надії на ці фактори, як і на приватизацію, реформи в економіці. На жаль, доводиться говорити про те, що клімат для розвитку підприємництва в нас несприятливий: високі податки, нестабільна й недосконала правова база, рекет, корупція і важка загальна криміногенна ситуація. Ось і думаємо про те, як вирішити всі ці численні проблеми. Дуже чітко треба відстежувати, коли настав час одного закону, а коли — іншого. Закони держави повинні гармоніювати з вимогами часу, щоб бізнес — і малий, і великий — успішно розвивався, приносив прибуток не злодіям і махінаторам, а чесним підприємцям, громадянам нашої країни. Це — головна формула успіху.

— Анатолію Романовичу, Україна сам на сам залишалася з проблемою облаштування депортованого народу. Автономія власне це відчуває...

— Нині всюди в державі нелегко. Одначе всі області, Президент, Верховна Рада, Кабінет міністрів в Україні розуміють, що на півострові — особлива обстановка, багатофакторна, складна ситуація. І зокрема щодо повернення у Крим депортованого колись народу. Це щастя, що люди повертаються на батьківщину, але й сумно від того, що ми не можемо допомогти їм настільки, наскільки вони це вистраждали. А ненлаштовані люди — то напруга в суспільстві.

Приміром, для завершення лише початих об'єктів з Програми переселення і облаштування депортованих громадян необхідно 210 млн. грн. Тому треба думати разом, як зробити краще, не протиставляючи інтереси одних іншим у багатонаціональній сім'ї.

Державна людина — то відповідальність

— Наші читачі не пробачать, якщо промину питання стосунків з родиною Президента...

— Діти наші познайомилися під час однієї з наших спільних відпусток у Криму ще 16 років тому. Тоді Леонід Данилович був одним з керівників гігантського секретного заводу, я працював у міністерстві. Згодом, коли син поїхав навчатися до Ризького військового училища, листувався з Оленою Кучмою. Потім побралися. Тепер онукові Роману, котрого назвали на честь прадіда, сьомий рік. А батько мій кавалер трьох орденів Слави. Буваю на Вінниччині, у рідному селі, обов'язково на День Перемоги, щоб вклонитися могилам батьків. Іду наче на сповідь...

А стосовно родини Кучми, то хотів би зазначити тим, кого це дуже цікавить: наші стосунки впродовж десятиріч найшляхетніші. Був час, коли дітям довелося жити нарізно: Ігореві — у Криму, Олені — в Києві. Це коли тут почалися непередбачувані події під час президентства Мешкова. Може бути, якраз те, що дітям довелося жити в різних містах, і послужило підставою для чуток. Хочу заспокоїти любителів чужих сімейних таємниць — у них усе до ладу, було і є, сподіваюся, буде завжди.

— Небуденна річ і те, що батько й син — депутати Верховної Ради України...

— Батько став депутатом у 60, син — у 27 років. Вибори не були легкими. Строката за настроями Ялта, яка простяглася на 130 кілометрів узбережжя, підтримала сина. Мене — безробітно-робітнича Керч. Працювали щоденними зустрічами з людьми. Депутатські змагання сина були не менш успішні за мої. Перемігши по сім претендентів, кожен з нас здобув підтримку людей з величезною перевагою — по 75%. Син нині всотує досвід старших, батько прагне рівнятися на його молоду енергію, хоча й належимо до різних політичних угруповань: я в Аграрній партії, Ігор — у НДП.

— Мабуть, якості змагальності виявилися не лише в кар'єрі?

— У кожного з нас по-своєму. Скажімо, у спорті, хоча маємо й різні вподобання. Батько був майстром спорту міжнародного класу з боротьби, син серйозно захоплюється аквалангом, серфінгом.

— А що для вас означає поняття «державна людина»?

— То вічна, щоденна школа відповідальності. Адже треба підніматися над явищами в пошуках правильних рішень і шляхів. На нас же подвійне завдання: знайти спільний знаменник і дійти злагоди в діях і «лівих» та «правих», і «центристських» депутатів обох парламентів. Часом їм бачиться різною Україна, а вона ж одна, спільна — у перспективі потужна. Прогресивна й чарівна європейська держава.

— Та, здається, не завжди спільний знаменник вдається знайти, скажімо, з кримським парламентом, який майже два роки тому організував вашу відставку з посади глави уряду автономії?

— Нині я бачу вже інший парламент. Бо триває обопільна конструктивна робота. Хоча ще чималий вантаж минулих літ — окремі фракції гостро налаштовані одна проти одної. А позитивним є те, що кримські законодавці працюють сукупно зі значно оновленим урядом, апарат якого зменшився й кардинально змінився структурно. Шукаємо конструктив і знаходимо.

Віктор ХОМЕНКО.

Сімферополь.

Коментар

Пишеш «прихватизація», розумієш — політика

Рішення парламенту — заборонити підписи на договорах купівлі-продажу об'єктів, що мають приватизуватися, доти, доки Президент згідно з Конституцією не запропонує прийнятну для депутатів кандидатуру на голову Фонду держмайна (ФДМ) — для багатьох стало «топ-новиною». І викликало шквал суперечливих коментарів. В. о. голови ФДМ Володимир Лановий заявив, що депутати «фактично зупинили процес приватизації в Україні». Глава адміністрації Президента Євген Кушнарьов 5 листопада повідомив, що Л. Кучма знову пропонуватиме на голову ФДМ В. Ланового, якого депутати «прокочують» уже сім місяців. Сполошилися й потенційні власники. Як вітчизняні, так і закордонні.

А 6 листопада до журналістів вийшов і голова Контрольної комісії парламенту з питань приватизації Олександр Рябченко. І теж повідомив, що прийнята депутатами згадана постанова — «документ поганий». Але не тому, що нібито зупинив приватизацію, а тому, «що не надав приватизаційним процесам динамізму, фактично нічого не змінивши в механізмах їхнього проведення». За словами О. Рябченка, ніхто нічого не зупиняв, раніше вже укладені приватизаційні угоди сторони мають виконувати, але далі так діяти Фонд державна не має права. Бо комісія О. Рябченка тільки підтвердила висновки Генпрокуратури про те, що приватизація в нас триває поки лише на шкоду державі. І головним чином тому, що дуже схожа на «прихватизацію», коли вартість держоб'єкта штучно занижується і нові власники можуть придбати його за безцінь.

І навів два приклади щодо призупинення приватизації заводу «Дніпроспецсталь» і Нікопольського заводу феросплавів. Обидва підприємства, так би мовити, на ходу, їхня продукція конкурентоспроможна і залюбки експортується. Але от статутний фонд «Дніпроспецсталі» під час приватизації, згідно з документами, мав би становити всього 7,6 мільйона гривень за річного прибутку 23 мільйони. Тобто вкладені гроші нових господарів окупилися б за квартал. А статутний фонд Нікопольського феросплавного мав би бути 76 мільйонів гривень за річного прибутку 46 мільйонів. Трошки краще, не так по-грабіжницькому, але все одно внесок окупився б за два роки.

Іншими словами, у державі забирали рентабельні підприємства за копійки, а пан Кушнарьов, до речі, коментуючи депутатське рішення, прямо сказав, що «приватизація — це шлях погашення заборгованості з пенсій і зарплат». Ніхто й не сперечається, якщо, звичайно, приватизація, а не «прихватизація», від якої грошей до бюджету немає...

Розвіяв О. Рябченко, за його словами, «ще два міфи» про діяльність ФДМ. По-перше, він заперечив «тиск депутатів на роботу фонду», заявивши, що парламентарії не ходять на засідання його колегії, бо ті відбуваються за зачиненими дверима. «Я не думаю, що це прозорість приватизації», — зауважив іронічно депутат.

По-друге, О. Рябченко спростував заяви В. Ланового про те, що ФДМ нібито бореться з «кримінальністю в приватизації», з «клановим підходом» тощо. Наведені вище цифри — це сам по собі красномовний факт, але О. Рябченко додав: його комісія ще й з'ясувала, що в механізмах приватизаційних конкурсів за Ланового нічого принципово нового не з'явилося. А скільки правопорушень сталося за цих «механізмів», розповів ще раніше в. о. Генпрокурора Олег Литвак. «Тож я не думаю, що була боротьба зі злочинністю. Вона просто використовувалася як черговий прапор», — резюмував О. Рябченко. На його думку, розгрібати завали в «прихватизації» має Генпрокуратура, слава Богу, підписи під документами стоять і «підписанти» поки що нікуди не поділися...

І є в цьому «вовтузінні», безперечно, й політичні корені. Бо політика — це процес, коли одні хочуть владу зберегти, інші — її відібрати. А єдиний негатив — у нас при цьому, як завжди, забувають про людей, про їхні інтереси, які полягають хоча б у тій же виплаті зароблених грошей. І механізм протистояння навколо приватизації доволі простий. І, на перший погляд, за мотивами — безсумнівний з точки зору обох сторін. Є. Кушнарьов має рацію, коли говорить, що через приватизацію можна отримати гроші й розплатитися з боргами. І депутати діють правильно, коли забороняють розпродувати державне дешево. А «політика» в тому, що режим Л. Кучми, розрахувавшись із боргами, отримує шанс зберегти владу, а опоненти Президента, розуміючи це, не хочуть робити йому такий «дарунок» напередодні виборів. А потерпають, повторюю, люди, бо їм не платять. І якщо гроші не з'являться, то й не заплатять.

Вихід в обох гілок влади, звичайно, є: сісти, домовитися про прийнятні правила, про ціну, допустити іноземний капітал, якщо свого бракує (Л. Кучма, до речі, про відповідний указ заявив, а Є. Кушнарьов додав, що документ уже на експертизі в уряді). Але хто ж у нас домовляється про таке перед виборами?..

Володимир СКАЧКО.

Парламентська хроніка

Вершина «ЦВК» вища за ... «Пік комунізму». Поки що

Вечірне засідання 5 листопада

У другому читанні прийнято законопроекти «Про пожежну безпеку», «Про залізничний транспорт» та деякі інші. Завершення розгляду інших законопроектів та постанов перенесено на ранкове засідання.

Ранкове і денне засідання 6 листопада

Депутатська розминка на початку пленарного засідання засвідчила, що ініційована Президентом ідея примирення «живе і перемагає»: представники різних політичних сил «люб'язно» обмінялися думками з приводу «червоного дня календаря». «Примирені» короткою, але запальною дискусією парламентарії знову «дружно не проголосували» за призначення 9 членів Центральної виборчої комісії. Голова лічильної комісії Михайло Сирота «розсекретив» підсумки таємного голосування: жодна з внесених у бюлетені кандидатур навіть не наблизилася до встановленого бар'єра. Вершина «ЦВК» виявилася вищою за «Пік комунізму». Принаймні, поки що.

Потім депутати повернулися до питання, яке вже розглядалося напередодні, — проекту закону про внесення змін до Закону України «Про деякі питання підготовки до проведення в місті Києві щорічних зборів Європейського банку реконструкції та розвитку». Доповнення до не прийнятих 5 листопада «змін» доповів в. о. голови Комітету з питань фінансів і банківської діяльності В. Сокерчак: доопрацьований за добу проект гарантує, що з бюджету не буде списано кошти, якщо «провеляться» домовленості з того чи іншого об'єкта — саме на цьому питанні спіткнулися напередодні. Після короткого обговорення депутати схвалили внесені зміни.

Доопрацьований проект закону про політичні партії України доповів О. Лавринович. Парламентарії прийняли цей документ у першому читанні. Два спірні питання — про державну підтримку і місце реєстрації політичних партій — вирішено розв'язати під час процедури другого читання.

Депутати знову не підтримали також перенесений з 5 листопада законопроект про внесення змін до статті 9 Закону «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» та статті 7 Закону України «Про міліцію».

Людмила КОХАНЕЦЬ,
Віталій АБЛІЦОВ.

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ: ВОСЬМА СЕСІЯ
ХРОНІКА ЗАКОНОТВОРЕННЯ

3 листопада ранкове пленарне засідання Верховної Ради України розпочалося о 12 годині.

Після оголошення депутатських запитів та короткої депутатської «розминки» сесія повернулася до незавершеного попередньої пленарної п'ятниці розгляду звіту Фонду державного майна. Сесія взяла за основу постанову «Про звіт Фонду державного майна за жовтень-грудень 1996 року та за січень–вересень 1997 року», проект якої внесла Контрольна комісія і під час голосування доповнили народні депутати. Вирішено створити тимчасову спеціальну комісію, яка перевірить роботу фонду, починаючи з 1994 року.

У хорошому діловому темпі сесія постатейно розглянула і прийняла Закон про Центральну виборчу комісію України.

Ще раз до Закону «Про Фонд державного майна України» сесія була змушена повернутися у зв'язку з тим, що Президент наклав на цей закон вето. Оскільки конкретних формулювань не було подано, практично постало питання подолання вето. Але для цього не вистачило голосів.

Далі сесія розглянула проект закону України про місцеві податки і збори, ініційований групою народних депутатів, та подібний законопроект, поданий Кабінетом міністрів. Обидва законопроекти, зрештою, було відхилено.

На пленарному засіданні 4 листопада постав ряд прийнятих Верховною Радою законів, на які Президент України наклав вето.

Першими було заслухано пропозиції Президента до Закону «Про внесення змін до Закону України «Про місцеві державні адміністрації». Хоча вето Президента на цей закон було подолано, але він так і не підписаний. Тому зміни до закону не всі сприйняли як нормальну правову процедуру. Це наклало свій відбиток на хід обговорення і голосування, де принциповість узяла гору і закон не було прийнято. Залишилося в силі голосування, яким було подолано вето.

Водночас одним із найскладніших виявилося подолання вето Президента на Закон України «Про зупинення спаду сільськогосподарського виробництва та продовольче забезпечення країни у 1997–1998 роках». Вето подолано.

Неприйнятним через невідповідність Конституції визнала сесія проект закону про встановлення в Україні Дня пам`яті і примирення.

На початку вечірнього засідання відбулося голосування доопрацьованого проекту постанови Верховної Ради України «Про звіт Фонду державного майна України за жовтень–грудень 1996 року та січень–вересень 1997 року», яка і набула чинності.

Сесія внесла зміни до Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств», якими надано податкові пільги щодо оподаткування власної продукції підприємств, де працюють інваліди.

Проект закону про перелік майнових комплексів підприємств, організацій, їх структурних підрозділів, що не підлягають приватизації, прийнятий у другому читанні.

Сесія розглянула проект закону України про оцінку майна та професійну оціночну діяльність в Україні. І його прийнято у першому читанні.

Ряд законопроектів розглянуто за скороченою процедурою. В цілому прийнято доопрацьований Закон «Про внесення змін до Закону «Про охорону навколишнього природного середовища», внесено зміни і доповнення до Декрету Кабінету міністрів «Про лібералізацію зовнішньоекономічної діяльності» — стосовно формування бюджету.

Ратифіковано Кредитну угоду (проект підтримки соціального захисту) між Україною та Міжнародним банком реконструкції і розвитку, Фінансовий протокол між урядом України та урядом Французької Республіки щодо надання гранту для фізичного захисту Запорізької АЕС та Договір між урядом України і урядом Естонської Республіки про співробітництво в галузі соціального забезпечення.

5 листопада перед початком ранкового пленарного засідання відбулося голосування кандидатур на посади членів Центральної виборчої комісії України. З пропонованих 15 кандидатур членами Центрвиборчкому обрано Василя Івановича Кравченка, Олександра В`ячеславовича Нельгу, Михайла Михайловича Рябця, Василя Івановича Співака, Галину Максимівну Старовойтову та Людмилу Архипівну Татарнікову.

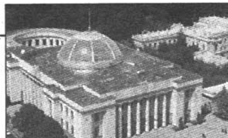
Верховна Рада розглянула Закон України «Про Національну телекомпанію України і Національну радіокомпанію України» з зауваженням Президента України, який не підтримав норми закону щодо призначення президентів Національних теле- та радіокомпаній і щодо наглядової ради державного мовлення. Вето подолане і не було, і законопроект з розгляду знято.

Сесія проаналізувала проект закону України про внесення змін до Закону «Про деякі питання підготовки до проведення в місті Києві щорічних зборів Європейського банку реконструкції та розвитку». Мова про фінансування робіт з реконструкції аеропорту «Бориспіль», готельних комплексів та інших установ сервісу за рахунок кредитів іноземних держав під гарантії уряду або Національного банку України. Голосування документа перенесено на ранок 6 листопада.

У першому читанні прийнято закон України про передачу державного та комунального майна.

Вечірнє засідання Верховної Ради розпочалося обговоренням доопрацьованого проекту закону України про політичні партії в Україні. Не всі бажаючі змогли виступити, але законопроект мав і своїх прихильників, і своїх досить принципових опонентів. Зважаючи на важливість цього законопроекту, голосування перенесли на ранок 6 листопада.

За скороченою процедурою в режимі другого читання розглянуто і ухвалено закони, якими внесено зміни до законів «Про пожежну безпеку», «Про залізничний транспорт». Ними встановлено деякі пільги соціально-побутового характеру для пожежників та залізничників.

Прийнято постанову про підготовку до ратифікації Верховною Радою України Європейської соціальної хартії.

У другому читанні розглянуто проект закону України про охорону прав на топології інтегральних мікросхем. І його прийнято в цілому.

Внесено зміни і доповнення до Декрету Кабінету міністрів «Про державний нагляд за додержанням стандартів, норм та правил та відповідальність за їх порушення».

Розглянуто зміст поданих змін до статті 9 Закону «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» та до статті 7 Закону «Про міліцію» щодо поновлення вертикального підпорядкування спеціальних підрозділів з боротьби з організованою злочинністю. Голосування перенесено на 6 листопада.

Перед початком пленарного засідання 6 листопада відбулося голосування кандидатур на посади членів Центральної виборчої комісії, але жоден з кандидатів не набрав необхідної кількості голосів.

Сесія повернулася до розгляду проекту закону про внесення змін до Закону «Про деякі питання підготовки до проведення в місті Києві щорічних зборів Європейського банку реконструкції та розвитку» і прийняла його.

Результативним виявилося і голосування проекту закону про політичні партії в Україні, основне обговорення якого відбулося напередодні. 245 народних депутатів підтримали законопроект у першому читанні.

Водночас зал не підтримав у другому читанні проект закону про внесення змін до статті 9 Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» та статті 7 Закону України «Про міліцію».

11 листопада, розглядаючи питання «День уряду», Верховна Рада заслухала інформацію про формування фондів продовольчих ресурсів для державних потреб, про підготовку житлово-комунального господарства до осінньо-зимового періоду та про хід виконання Закону України «Про державні гарантії відновлення заощаджень громадян України» та постанови Верховної Ради України від 17 липня 1997 року «Про виплату у 1997 році установами Ощадного банку України грошових заощаджень громадян відповідно до Закону «Про державні гарантії відновлення заощаджень громадян України».

Прес-служба Верховної Ради України.

Декларація про доходи народного депутата Віктора ШИШКІНА:

— Загальна сума нарахованих мені грошових виплат за основним місцем роботи та за сумісництвом 1996 року становила 10 421 гривню. Податків сплачено 1`844 гривні. Дружина за основним місцем роботи та за сумісництвом одержала 1720 гривень. Податків сплачено 251 гривню. Сума пенсії, одержаної бабусею, становила 696 гривень. Таким чином, сукупний доход сім'ї становив 12 837 гривень, сума податків — 2095 гривень.

Доходів від роботи за договорами цивільно-правового характеру та інших винагород не мав. Валютних рахунків, інших грошових вкладів, цінних паперів в іноземних або вітчизняних банках ні я, ні члени моєї родини не маємо.

Моя сім'я з чотирьох осіб проживає у 4-кімнатній неприватизованій квартирі. У власності маю автомобіль ВАЗ 21061. Житлового або дачного будинку, земельної ділянки у приватній власності родина не має.

Відомості про доходи народного депутата подаються для опублікування згідно з ч. 3 ст. 6 Закону України «Про боротьбу з корупцією» та п. 7 ст. 30 Закону України «Про державну службу».

ОСВІТНЯ ПРОБЛЕМА

У зв'язку з численними питаннями, що виникають у фінансово-господарській діяльності ліцею бізнесу та під час численних перевірок з боку правоохоронних органів, просимо дати роз'яснення щодо порядку здійснення державного фінансування середнього загальноосвітнього навчального закладу — ліцею, заснованого на змішаній формі власності.

Л. ПАРАЩЕНКО,
директор Київського ліцею бізнесу.

За п. 2 ст. 35 Закону України «Про освіту» держава гарантує молоді право на повну загальну середню освіту і оплачує її здобуття. Повна загальна середня освіта в Україні обов'язкова. Її можна здобувати у різних типах закладів освіти.

У постанові Кабінету міністрів України «Про затвердження Положення про середній загальноосвітній навчально-виховний заклад» зазначено, що засновником середнього загальноосвітнього навчально-виховного закладу може бути державна, кооперативна, громадська організація, підприємство, установа, фізична особа.

Пункт 46 цього положення передбачає також, що фінансово-господарська діяльність середнього загальноосвітнього навчально-виховного закладу здійснюється на основі його кошторису.

Одним із джерел формування кошторису навчально-виховного закладу є кошти місцевого (державного) бюджету, що надходять у розмірі, передбаченому нормативами фінансування в обсязі державних стандартів освіти.

Таким чином, у вашому випадку фінансування з місцевого бюджету середнього загальноосвітнього навчального закладу — ліцею здійснюється на законних підставах.

Марина КОВАЛЬЧУК,
юрисконсульт.

Реалії

ЗАСТУПНИК (тоді) головного механіка ГХК «Краснодонвугілля» В. О. Манохін своїм прибутковим «бізнесом» почав займатися трохи більше як три роки тому. Пізніше стало відомо, що Володимир Олександрович заздалегідь домовлявся з окремими керівниками структурних підрозділів компанії, щоб здійснювати розкрадання гірничої техніки. Ось як, приміром, викрали вугільний комбайн 1ГШ-68, який мав працювати на дільниці № 4 шахти «Талівська» ГХК «Краснодонвугілля», але з відомих тепер причин не працював.

Комбайн зник. Але слідство триває

... У лютому 1995 року В. О. Манохін отримав замовлення від посередників, котрі займалися скуповуванням і перепродуванням гірничої техніки, на вугільний комбайн 1ГШ-68. Володимир Олександрович, зрозуміло, мав усю інформацію про ремонт чи заміну обладнання на шахтах об'єднання. Тож знав, що дільниці № 4 шахти «Талівська» потрібен комбайн. Директор шахти В. Г. Голомедов надіслав листа Горлівському машинозаводу з проханням надати для потреб виробництва один 1ГШ-68, виписав доручення на одержання техніки. Але з заводу комбайн відвезли не на краснодонську шахту, а до міста Шахти, що в Ростовській області Росії, де ця техніка з травня 1995 року до жовтня 1996 року справно видобувала вугілля на шахті «Наклонная» АТ «Ростоввугілля». Потім комбайн відправили на капітальний ремонт.

Манохін і Голомедов добре знали, що на «Талівській» про новий комбайн, за який замовники заплатили 18 тисяч доларів готівкою, і гадки не мали. Хоча за вказівкою директора на шахті було складено фіктивні приймальні документи, а на дільницю, куди призначався новенький 1ГШ-68, відпускалися деякі запчастини для ремонту старої техніки.

Можливо, на «Талівській» і досі, крім керівництва, ніхто і не знав би, що завод надав їм нову техніку, коли б не одна обставина: посередники виявилися вельми «крутими» і їх було заарештовано за скоєння вбивства на замовлення. Тож зізналися й у крадіжці комбайна для АТ «Ростоввугілля». І в грудні 1996 року слідче управління УМВС у Луганській області порушило кримінальну справу за фактом викрадення комбайна.

Активних учасників оборудки з комбайном, Манохіна і Голомедова, викликали для допиту в регіональне відділення УБОЗу — Управління боротьби з організованою злочинністю УМВС у Луганській області по Краснодону. Після цього й розпочалася боротьба. Бо помічник прокурора міста Краснодона І. А. Манохіна кинулася захищати любого чоловіка, вищезгаданого заступника головного механіка «Краснодонвугілля» В. О. Манохіна. Ірина Анатоліївна почала так активно вставляти слідству палиці в колеса, що часом доводилося вдаватися до послуг «Беркута», щоб притишити запал помічника прокурора. Що ж до самого Манохіна, то він був і залишається спокійним, маючи таке розуміння в родині. Разом з чоловіком і адвокатом помічник прокурора приходила на допити, давала чоловікові цінні вказівки, як поводитися, скаржилася, що працівники УБОЗу перевищують свої повноваження. Наприклад, Володимир Олександрович не приходив на допити, коли повістки надсилали йому на роботу. Тоді одного разу увечері працівники управління повезли повістку В. О. Манохіну додому. Ірина Анатоліївна наказала чоловікові на вулицю не виходити, по телефону викликала наряд міліції, повідомивши при цьому, що на них вчиняють напад невідомі люди і вона з метою самооборони стрілятиме з мисливської рушниці.

Коли озброєний наряд Краснодонського РВВС із зональним прокурором прибув до подружжя Манохіних, щоб розібратися, жінка у прокурорському мундирі сказала, що приїздили працівники УБОЗу. А згодом повідомила облпрокуратурі, що працівники УБОЗу побили вікна в їхньому будинку. Хоча такого не було. Озброєний наряд того вечора оглядав будинок і не знайшов жодних битих вікон. Проте замість того, щоб втихомирити розбурхану прокуроршу, в облпрокуратурі примусили всіх працівників регіонального відділення УБОЗу... писати пояснення.

І все ж таки, попри всі хитромудрощі Ірини Анатоліївни, слідство тривало, по крихтам збиралися докази, які в цілому викривали участь Володимира Олександровича в скоєнні злочину. Проте подружжя й не збиралося викидати білий прапор. До цієї бучі приєдналася облпрокуратура. В середині квітня 1997 року вона зажадала отримати кримінальну справу для вивчення. І врешті-решт дійшла висновку, що слідство навіть більше, ніж треба, приділило увагу документальному підтвердженню факту викрадення комбайна і справа розглядається, як вишукано висловилася облпрокуратура, амбіційно. А коли так, то звеліла змінити склад слідчої групи.

Тим часом Володимир Олександрович Манохін, вичерпавши свої можливості на попередній посаді, став заступником начальника відділу з комерційних питань «Краснодонвугілля» і нині займається збутом вугілля. Теж хороша справа. Але тепер досвіду стало більше. Заодно наш «герой» придбав іномарку, купив квартиру в Краснодоні і будинок в Новоолександрівську.

Що ж до Ірини Анатоліївни, то вона грунтовно взяла розслідування кримінальної справи щодо чоловіка під свій особистий контроль. Коли справу не без участі облпрокуратури міста надіслали до МВВС, помічник прокурора міста з'явилася до міськвідділу міліції й завела мову з керівництвом про припинення кримінальної справи. Проте вирішити це їй не обіцяли. Тоді Ірина Анатоліївна влаштувала в міськвідділі міліції скандал.

Викрутаси І. А. Манохіної, до речі, мали своє відображення в різних документах, частину яких долучено до справи.

Наскільки мені відомо, до прокурора Краснодона А. О. Реви зверталися з проханням наставити на добрий розум свою помічницю. Не знаю, чи відбулася та розмова, але з усього видно, напоумити її вочевидь не вдалося. Адже чоловік дорожчий за закон.

Цікаво, хто все ж таки поставить крапку в цій історії? Облпрокуратура впоратися з розбурханою пані — помічником прокурора міста — не може або не хоче. Мало того, з вини облпрокуратури гальмується розслідування справи. Може, Генеральна прокуратура України розбереться?

Ігор МІЛЮТІН.

Луганська область.

***

Готуючи цей матеріал журналіста з «Луганской правды» до друку, в нашій редакції звернули увагу на те, що в ньому не відображено точки зору на події основного об'єкта критики — помічника прокурора Краснодона Ірини Манохіної. А наша газета прагне (хоч і не завжди це виходить) надавати слово тим, кого безпосередньо стосується зібраний матеріал. Отож, наш кореспондент у Донбасі Ліна Кущ отримала завдання побувати в Краснодоні.

Ось що вона повідомила:

1. У регіональному відділенні УБОЗ по м. Краснодону і Краснодонському району матеріал прочитали і підтвердили, що події розгорталися саме так. На моє прохання виконуючий обов'язки начальника відділення Віктор Плугатаренко власноруч написав на останній сторінці тексту: «Изложенные факты соответствуют действительности».

2. У бесіді з кореспондентом помічник прокурора міста Ірина Манохіна заперечувала все викладене в матеріалі. Так, вона давала поради чоловікові, як поводити себе з працівниками міліції, знайшла адвоката, але поради —то не кримінал. Узяти ж справу під особистий контроль, чинити тиск на слідство Манохіна, за її словами, не могла, оскільки міська прокуратура не здійснює нагляд за справою: це прерогатива області.

Манохіна спростовує те, що справу було передано до Краснодонського міського відділу внутрішніх справ і те, що вона влаштувала з цього приводу скандал у міськвідділі.

Манохіна твердить, що в розпорядженні її сім'ї є лише дача в сільській місцевості (будинок було придбано кілька років тому за рахунок позики ощадбанку) і державна неприватизована двокімнатна квартира, одержана самою Іриною Анатоліївною. Сім'я також володіє автомобілем марки «Опель».

Манохіна вважає, що обнародування повних імен учасників цієї історії до вироку суду протизаконне.

3. Начальник Краснодонського міськвідділу внутрішніх справ Юрій Івакін заперечив, що справу Манохіна було передано до них. Манохіна з цього приводу бесіди з керівництвом відділу не мала і скандалу не влаштовувала.

4. Справа Манохіна подорожувала різними інстанціями: УБОЗ області, СБУ, облпрокуратура... Нині створено нову слідчо-оперативну групу, вже за участю працівників СБУ. Справою займається слідче управління УМВС у Луганській області. Фактично розслідування йде по другому колу.

***P. S.* Весела історія, чи не так? Ми не будемо здивовані, якщо в цьому простому ділі у результаті ретельних слідчих дій, які нескінченно тривають, раптом виявиться, що того комбайна ніхто й не цупив, він сам зник. І, звичайно ж, ми віримо Ірині Манохіній, що її участь обмежилася лише пошуками адвоката і порадами чоловікові. І більше — ні-ні. Віримо. Як на духу. І тому пропонуємо всім слідчим визнати дії подружжя кришталево чистими, а журналістам — не кидати тінь на ділову репутацію цієї сім'ї або окремих її членів.**

До 85-річчя від дня народження Андрія Малишка

Була вона в житті Поета — хвилина сповіді

Візьми, мати, піску жменю,
Посій його на камені...

Насправді Поет пережив не одну хвилину щирості й відвертості, адже більшість його творів народилася саме в таку мить.

Я з тих країв, де в сині оболоні
Гарячі персні розкидає день...
Там слава, й труд, і мудрість троєкрата
Ще вродять нам Шевченка і Сократа.

«Сонети обухівської дороги» (1966) — можливо, з найкращих сторінок поетичної творчості Андрія Малишка. Тут, на Київщині, він народився восени 1912 року. Потім були: навчання в столиці (Київський інститут народної освіти, 1932), вчителювання, служба в армії, журналістська робота, участь у другій світовій війні...

Поет належить своєму часові, і часто непросто знайти пояснення того чи іншого його кроку. Приміром, участі в антипастернаківській кампанії тощо. Та чи вина Андрія Малишка, що йому випало жити й творити за часів сталінського лихоліття, яке ставило людину перед жорстоким вибором: або йди на компроміс зі своєю совістю й оспівуй диктатора, або...

Андрій Малишко належить до того покоління українських письменників, життєвий шлях яких сповнений колізій, гідних пера Шекспіра. Та все таки, незважаючи ні на що, нехай і в кінці життя, майже всі вони пережили катарсисну хвилину істини —мить сповіді.

До Андрія Малишка вона прийшла під час похорону його товариша й однодумця Володимира Сосюри (1965). Як відомо, друзі хотіли, віддаючи Поету останню данину пошани, пронести його труну по Хрещатику. Відповідальний від ЦК КПУ за похорон поета Андрій Скаба заборонив це робити. І тоді Малишко виголосив своє знамените слово над труною товариша.

«Склав свої крила соловей нашої поезії, карокий син України — Володимир Сосюра... Хай же смерть українського поета шикує нас в одні ряди, щоб ми не були безбатченками і людьми, непом'ящими родства, щоб із наших сердець і наших думань виростали Шевченки і Франки, щоб ми не забивали квітки на молодих гілках нашої української поезії... Камінь розпадеться, і дерево тисячоліттям розцвітє і опаде, а твоя поезія залишиться, і хай не ждуть сноби, що наше слово і наша рідна Україна зникне, бо Україна безсмертна, як безсмертний і ти в ній... Над твоєю труною у цей холодний зимовий день ми клянемося, що будемо любити свою мову, свій карокий народ, як ти заповів у своєму вірші «Любіть Україну». І хай дурість кретинів і невігласів, прелатів і єзуїтів, яка вкоротила твоє життя після написання цього вірша, зів'яне над могилою великого українського поета... Ми хотіли поховати тебе так, як годиться великому співцю, і пронести тебе на своїх плечах по всьому Хрещатику, по всій нашій рідній землі... Що ж, тоді ми, невдячні сини твої, понесемо тебе на своїх раменах у вічність...».

Рівно через п'ять років по тому на Байковому кладовищі друзі й однодумці ховали Андрія Малишка. Поетові доля відміряла лише 68 років.

Віталій АБЛІЦОВ.

Успіх на межі... відчаю

Вітчизняний стиль

НА ТРЕТЬОМУ році існування Держкоммедбіопрому, що об'єднує 22 заводи фармацевтики, про галузь почали говорити як про прибуткову. Щорічний приріст обсягів виробництва не менш як 10% і більш як 40% експорту медпродукції за межі України вивели медпромисловість у число пріоритетних. А це означає, що їй треба надати в розвиткові «зелену вулицю». Проте обговорення таких райдужних перспектив з директором одного із провідних галузевих підприємств — АТ «Фармак» Філею Іванівною ЖЕБРОВСЬКОЮ несподівано перейшло в площину таких серйозних проблем, що на часі не переможний рапорт писати, а тривогу здіймати. Втім, усе по порядку.

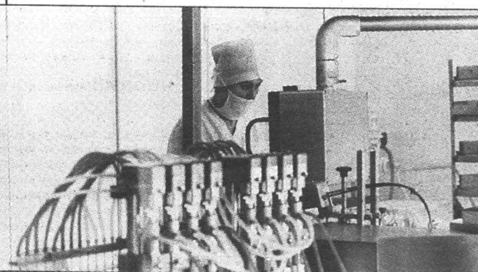
Недешева популярність

До речі, чому саме «Фармак», про роботу якого писали вже не раз? Та тому, що під час недавнього показу досягнень вітчизняних виробників ліків, стоматологічного обладнання та медтехніки, що відкривав осінній виставковий сезон у столичному Палаці спорту, довелося почути, що саме тут за півроку освоюють до десятка нових препаратів.

Але на тій самій виставці директор харківської фармафірми «Здоров'я» Вадим Заболотний навів збентежливе порівняння. «Еналопріл», що вони випускають (знижує тиск і поліпшує роботу серця), у 10 разів дешевший від знаменитого імпортного «Енапа». Фахівці підтверджують, що нічим, окрім ціни, ліки ці не відрізняються. Така сама картина і з дарницьким аспірином. Він у 20 разів дешевший від знаменитого аспірину УПСА, зроблено його, за твердженням директора АТ «Дарниця» Володимира Загорія, на основі тієї самої субстанції, але в лідери споживчого попиту вийти препарат не може. А здавалося б, магічніші цифри — ціни. «То, може, марно стараються наші виробники?» — цікавлюся у Філі Жебровської, розглядаючи біля виставкового стенду підприємства чудово упакований, досить актуальний сьогодні нафтизин.

— Аніскілечки, — парирує директор «Фармаку». — Наше підприємство багато років відоме в Україні й близькому зарубіжжі як основний виробник серцево-судинних, протипростудних ліків, препаратів для профілактики і лікування шлунково-кишкового тракту. Тільки за цей рік збільшено обсяги виробництва на 10% (в 1996 р.— на 57%). Про що це говорить? Про попит на нашу продукцію, до речі, досить доступну щодо ціни. Гадаю, колеги з «Дарниці» та «Здоров'я» скаржаться аж ніяк не на відсутність попиту, а на те, що вітчизняні ліки не «розкручено» належним чином. Про їхню якість, котра нічим не поступається перед імпортними аналогами, мало кому відомо. Тому на покупців і не діють «магічні цифри» цін. А виробникові, справді, хоч руки опускай. Хоч як старайся, імпортерів з гучними іменами не обійдеш. І має рацію Володимир Антонович Загорій, коли каже, що нестримна реклама в Україні іноземних товарів «з'їдає» наші-таки фінансові ресурси. Адже ніхто особливо не вникає, у що обійшлося, наприклад, «Фармакові» лише за дев'ять місяців поточного року розширення асортименту продукції, що її випускають, на 16 найменувань. І це за умов постійної нестачі грошей у населення, за мільйонних заборгованостей аптек підприємствам Держкоммедбіопрому!

— Міністр охорони здоров'я Андрій Сердюк навіть назвав суму — 30 млн. гривень. Але він же й закликав, звертаючись до заводчан, що 600 тисяч чоловік у лікарнях треба чимось лікувати...

— Правильно, тому заводи і йдуть назустріч, дають ліки в борг. Ось тільки борг майже не погашається. З усього консолідованого бюджету виробництво ліків профінансовано на 20—25%. Живемо за рахунок експорту. Нещодавно на «Фармаці» освоєно цілком нове для нас виробництво мазей, до того ж деякі види — на власних субстанціях. Тепер у нас чотири повні виробничі цикли — таблетування, ампулювання, мазі та рідкі форми у флаконах. Здійснюємо велику програму з упровадження нового препарату для лікування захворювань щитовидної залози L-тироксину.

Сподіваємося, що вже в квітні наступного року, до 12-х роковин трагедії Чорнобиля, зможемо забезпечити тих, хто потребує, таким необхідним препаратом вітчизняного виробництва.

— Ну вже йому реклама навряд чи знадобиться.

— Не скажіть. Інформованість споживача — половина успіху продавця. Тепер виробники все реалізують самі, а це складно, особливо коли виручаєш щось нове або навіть аналог під новою назвою. Виручає в такому разі репутація заводу, ім'я, фірмовий знак.

— Знову-таки, вам, я думаю, гріх скаржитися. Підприємства «Фармаку» є в Москві, Польщі, успішно працюють і в Україні. До речі, це правда, що за рубежем ваші ліки дорожчі, ніж удома?

— Корвалол, приміром, через представництва у Тернополі чи Дніпропетровську, звісно, продаємо дешевше, ніж, скажімо, в Москві. Там він розходиться по 22 центи, а в наших аптеках — по 20 копійок. Маючи непоганий дохід від експорту, сповна і вчасно сплачуємо податки. Вважаємо, що наше вміння добре організувати оборот товару тільки на користь державі. Але ми розуміємо й іншу вигоду — простих громадян, особливо похилого віку. Для них багато важливіше, щоб ми змогли пробитися зі своїми дешевими ліками в кожний куточок країни, в кожну аптеку. Задля цього розвиваємо власну дилерську мережу, розробляємо нові проекти «Фармак — Південь», «Фармак — Донбас»...

— Ви сказали «пробитися». Невже це так складно?

— У Києві нам вдалося відкрити лише одну фірмову аптеку. Побувавши тут і заощадивши на наших ліках 2—3 гривні, люди в один голос просять відкривати саме такі «заводські» аптеки в різних районах столиці. На жаль, для нас це неймовірно важко. Цілий рік добивалися дозволу на встановлення рекламних щитів поблизу заводу. Знали б ви, скільки коштує таке «задоволення» без затримки! А утримання одного такого щита в центрі Києва? Воно обходиться більш як у півтори тисячі гривень щомісяця.

— Але хіба для вітчизняних виробників не передбачено щодо цього якісь пільги?

— З таким запитанням і я зверталася до адміністрації міста. Все марно. Отож, горезахисники наших інтересів можуть спати спокійно, «заколисані» рекламними сюжетами цілющого панадолу від Марії. Вітчизняні заводи за такої «підтримки» ще довго не зможуть становити особливу рекламну конкуренцію, не та у нас «вагова категорія». Єдине, чим, як і раніше, пробиваємо дорогу, — якість. Того й прагнемо з останніх сил.

З ринку — під пристойним приводом?

— Навесні цього року публікацією «Акцизом — по серцю!» «Голос України» порушив проблему своєрідної чиновницької сваволі, що перекреслила декретним рядком про акцизний збір на спирт роботу таких підприємств, як ваше, котре використовує в половині лікарських форм етиловий спирт. Щось змінилося відтоді й узагалі, як вам удалося вистояти?

— На медичні цілі витрачається всього 1,5% виробленого в країні етилового спирту. Ось і подумайте, чи варто всіх стригти під один гребінець, прирівнюючи корвалол чи гербогастрин до горілки?

А урядова постанова зобов'язала нас платити акцизний збір у розмірі 3 екю за літр спирту, що його використовуємо. Щомісяця «Фармак» витрачає у виробництві цистерну спирту (800 тис. декалітрів). Акцизний збір за цей спирт — 467 тис. гривень, що становить чверть усіх наших грошових надходжень. За рік треба «вийняти» з обороту, а по суті проавансувати бюджет на 5,6 млн. гривень. Вражаюча цифра, чи не так?

— Особливо на тлі ваших постійних затрат на вдосконалення технологій виробництва та розширення асортименту продукції.

— Торік ми сплатили акцизний збір, але грошей досі ніхто не повернув, хоча відвантаження ліків до бюджетних організацій Міністерства охорони здоров'я не припинялося. Щоб уникнути розорення, запропонували ввести в рахунок акцизного збору векселі, але наша пропозиція не пройшла. І тільки завдяки невпинному клопотанню Держкоммедбіопрому, нам як виняток почали видавати щотижневі дозволи на безакцизне придбання етилового спирту для виробництва серцево-судинних препаратів. Але скільки сил і часу згаяно на узгодження паперів! Виробництво лихоманить, бувають простої. Питається: кому все це потрібно?

— Чи не намагалися ви знайти розуміння і підтримку у законодавців?

— З нашими проблемами знайомився Григорій Омельченко, голова Комітету Верховної Ради з питань боротьби з корупцією та організованою злочинністю, він навіть був на заводі...

— ???

— Не дивуйтеся, не менш проблематичне використання у виробництві психотропних і наркотичних засобів. Ми, зокрема, застосовуємо для виготовлення низки серцево-судинних ліків субстанцію фенобарбіталу. І ось, з деяких пір робити це без особливого дозволу також заборонено. Для нас складність ситуації у тім, що законодавчий захід, який регулює використання психотропів у виробництві, запроваджено з 1995 року, коли підприємство вже чотири роки працювало як самостійне і щосили нарощувало обсяги випуску традиційних для заводу ім. Ломоносова, а нині АТ «Фармак», лікарських засобів. Так, у них використовується і спирт, і фенобарбітал, але що ж тепер через чиєсь нерозуміння, не оформлений вчасно папір зупиняти завод? Ми, коли акціонувалися, а потім щороку вкладали більш як 70% прибутку в розвиток виробництва, й уявити не могли, що пустити з торбами по світу нас спробують таким нехитрим способом. І що характерно, на всіх рівнях начебто зустрічаємо розуміння, але зробити ніхто нічого не може.

— А ви не допускаєте такої крамольної думки, що підприємства на зразок вашого під слушним приводом витісняють з ринку? Лікарський бізнес — один із найприбутковіших у світі, а в Україні, до заздрості, все ладно та складно пішло у фармвиробників?

— Як бачите, далеко не все так ладно і складно. А заздрити поки що можна хіба що мужності і терпінню людей, які кинули серйозний виклик тим, хто хотів улаштуватися на українському ринку ліків. У грошовому вираженні ринок цей становить не багато не мало, а мільярд доларів на рік. Ось за це й точиться боротьба. Тиха, але для нас досить відчутна. Звісно, дуже хочеться створити сучасне, таке, що відповідає світовому рівню, вітчизняне виробництво ліків. Ми й акціонерів своїх налаштовуємо на те, щоб не проїдати зайвої копійки, а вкладати у справу. Результати навіч — галузь помітно пішла вперед, підприємства не мають заборгованостей ні перед бюджетом, ні з заробітній платі. І ми все одно віримо, що таке не можна не оцінити, залишити без належної уваги і підтримки.

Розмову вела Людмила МЕНЖУЛІНА.

Ну і ну!

Не пропили, так податком задушили

У Ладижинського спиртзаводу виразна назва — «Екстра». Якщо не знати, що працював він винятково для потреб медичної та мікробіологічної промисловості, то з приводу причин нинішнього простою можна було б пожартувати: осушили, видно, «Екстру» до денця...

Та які тут жарти, коли єдине підприємство Тростянецького району (Вінницької області), що стабільно дає кошти в бюджет, терпить лихо, а у відповідь — тиша.

З 1995 року «Екстра» працює в складі концерну разом з ВАТ «Біолік» за замкнутим циклом: «Біолік» постачає для тваринництва надзвичайно цінну мікробіологічну продукцію (стимулятори росту м'ясо-молочних порід), а сільгосппідприємства розраховуються за неї зерном, мелясою, котрі вже на «Екстрі» переробляються в особливо чистий, медичний спирт. На гроші, виручені від продажу цього спирту, фармзаводам закуповується сировина для мікробіологічного виробництва.

Такий налагоджений механізм товарно-грошового обороту менше ніж за рік приніс відчутний результат. «Біолік» нині — єдине підприємство мікробіологічного синтезу, що досягло рентабельності майже 50%.

За рахунок прибутку взялися розширювати випуск лікарських засобів та інтегруватися до світової системи профільного виробництва.

У 1996 році Держкоммедбіопром розробив схему розширення концерну, включивши туди Межирічський вітамінний завод. Працюючи поки що лише на третину потужності, ВАТ «Біолік» відраховував до бюджету не менш як три мільйони гривень. За 9 місяців поточного року — 3107 тис. грн., плюс акцизний збір — 2387 тис. грн., ПДВ — 556 тис. грн.з Легко уявити, що дала б казні робота укрупненого підприємства, до того ж, лише на «Біоліку» працюють близько 400 працівників.

Кому завадили ці люди і гроші, що їх вони заробляли?

Проте внаслідок явно непродуманого експерименту з реорганізації вітчизняної системи виробництва спирту, весь вищеназваний прибутково діючий ланцюжок було зруйновано.

На «Біолік» та «Екстру» повисли більш ніж 1,5 млн. грн. боргів за відпущений підприємствам Держкоммедбіопрому безакцизний спирт. Та ще й штрафів на 348 тис. грн. за нібито «неправильне» споживання теплоенергії під час виробництва спирту.

В результаті «Екстра», яка успішно переробила б зараз гори пророслого (що гине) зерна нинішнього врожаю, змушена простоювати, а «Біолік» взагалі опинився на грані краху.

Тим часом чиновницькими кабінетами безшумно гуляють папери, з допомогою яких з'ясовуються, погоджуються, улагоджуються можливі варіанти реанімації цього підприємства. Але при цьому, як пояснив заступник голови Держкоммедбіопрому з економіки Павло Тертичний, на жаль, навіть на найвищому рівні принципово не розв'язується головне: як і на яких гарантіях цьому виробництву жити.

Людмила СЛАВІНА.

Американський кандидат прагне зміцнити наші відносини з Росією

ПРЕЗИДЕНТ Білл Клінтон висунув на пост посла США в Україні Стівена Пайфера, який 29 жовтня постав перед сенатським Комітетом з міжнародних відносин у зв'язку із затвердженням його на цій посаді, повідомило редакції посольство США в Україні.

Пайфер у своєму виступі заявив, що розвиток України як незалежної демократичної і процвітаючої держави з ринковою економікою має для США дуже велике значення. Україна стане одним із основних партнерів у розв'язанні міжнародних завдань, розширенні торгівлі, інвестицій і формуванні стабільнішої і безпечнішої Європи.

Більш як половину його майже 20-річної діяльності на дипломатичній ниві було присвячено проблемам Радянського Союзу і нових незалежних держав, тому, зазначив Пайфер, він мав змогу зустрічатися з рядом високопоставлених українських представників і в США, і в Києві. Він вважає, що, в разі підтвердження його кандидатури, це прислужиться йому у формуванні широких і тісних відносин між Україною і Росією.

Пан Пайфер представив членам Комітету також свою дружину Мерилін і дочку Крістіну. Мерилін, сказав він, шість років пропрацювала в Державному департаменті і була зі мною, коли я виконував місії у Москві та Лондоні; її можна вважати дипломатом-ветераном, і вона готується до того, щоб також представляти США в Києві.

Кандидат на пост посла вважає, що Україна досягла прогресу в приборканні інфляції і приступила до проведення перетворень у своїй економіці. Налагоджуючи стабільні відносини зі своїми сусідами, в тому числі з Росією, Україна встановила тісні зв'язки із Заходом, і наші двосторонні відносини нині є відносинами стратегічного партнерства. Конгрес відіграв провідну роль у цьому процесі, фінансуючи життєво важливі програми надання допомоги цій країні.

Проте створення нової політичної системи і ринкової економіки, коли практично доводиться починати з нуля, — непросте завдання. Пан Пайфер вважає, що Україні ще багато треба зробити: зміцнити демократичні перетворення, укорінити економічні реформи, створити конкурентоспроможну, сприятливу атмосферу для діяльності іноземного бізнесу, подолати чуму злочинності та корупції.

Ці завдання доведеться виконувати передусім самій Україні. Проте, зважаючи на те, що досягнення Україною успіху відповідає нашим національним інтересам, закінчив свій виступ пан Пайфер, адміністрація в співпраці з Конгресом підтримує Україну як партнер, даючи їй відверті поради, надаючи допомогу в міру того, як Київ просувається вперед шляхом реформ, і підтримуючи зусилля цієї країни, спрямовані на визначення свого місця в новій Європі.

Свічки не головне. Був би торт

УЧОРА, 11 листопада, Республіка Польща відзначала національне свято — День незалежності. Дата майже кругла — 79 літ, тобто наступний рік для Польщі буде особливий. А з огляду на останні події підготовка до урочистостей триватиме на тлі політичних баталій у країні та діалогу з країнами—членами НАТО.

До речі, щодо НАТО і ролі, зокрема Сполучених Штатів, у долі Польщі. Мабуть, у самій країні небагато пересічних громадян знають, що першою державою, яка на початку століття заявила про необхідність відбудови незалежної Польщі, були США. У виголошеній 8 січня 1918 року заяві Президента Вільсона з чотирнадцяти пунктів один присвячено винятково цій, тоді окупованій державі. Він закликав європейську спільноту посприяти становленню країни «з виходом до моря, яка охопить територію, де, безсумнівно, мешкає польське населення». Щоправда, спільнота не надто уважно поставилася до цієї пропозиції: саме тоді у Європі вирувала перша світова війна. І тільки після того, як розпалася австро-угорська імперія, поляки змогли створити польську ліквідаційну комісію, що перейняла від австрійської влади управління окупованими нею землями.

...11 листопада Польща відзначає як день незалежності. Саме цього дня 1918 року Рада регентів передала комендантові Польських легіонів Юзефу Пілсудському (першому президентові Польщі) військову владу, а уряд, уже створений на той час у Любліні, цілком перейшов у його розпорядження... Ось так і народжувалася незалежність нинішньої польської держави.

До речі, у її становленні таку саму визначальну роль відіграла й Україна. Хоча б тому, що перші Польські легіони сформовано на нашій території. І Юзеф Пілсудський ніколи цього не забував. Усім відома його фраза: «Без незалежної України неможлива незалежна Польща». Можна сказати, що саме відтоді, як прийшов до влади Пілсудський, відносини України та Польщі почали налагоджуватися.

Але, звичайно, усе це — ліричний відступ в історію. А сучасна Польща, готуючись до ювілею, очевидно, перейматиметься зовсім іншими проблемами. Передовсім тому, що в результаті недавніх парламентських виборів тут відбувся своєрідний переділ влади. Після перемоги Акції Виборчої «Солідарність» (АВС) колишній соціал-демократ, президент Республіки Польща Александр Квасьневський нині змушений пристосовуватися до співробітництва з опозицією, якої досі він практично не мав. АВС разом із союзником у парламенті вже вибрала своїх представників: пані Аліцію Гжеськов'як маршалом сейму (до речі, уперше на таку посаду обрано жінку) та Мачея Плажинського маршалом сейму.

Мало того, уряд очолив колишній «профспілковий діяч «Солідарності» другого плану» (як охрестила його преса) Єжи Бузек. За фахом Бузек хімік, до останнього часу працював науковим співробітником інженерно-хімічного інституту Польської академії у Глівіце. Тільки влітку отримав докторський ступінь. І ось нині він має керувати урядом. Колишній президент Лех Валенса, який чимало зробив, щоб АВС здобула перемогу на парламентських виборах, висловився проти такої кандидатури. На його думку, у складний і відповідальний період уряд мусить очолити справжній фахівець, людина, вже обізнана з роботою в кабінеті міністрів.

Проте нинішній президент Александр Квасьневський ніяк не прокоментував такий вибір, а просто привів Єжи Бузека до присяги. Схоже, Александр Квасьневський обрав вичікувальну позицію: мовляв, навіщо говорити про те, у чому народ переконається за кілька місяців, себто у неправильності свого шляху під час парламентських виборів. Щодо Єжи Бузека, то він пообіцяв прискорити реформи, втілювати в життя економічну програму «Солідарності» і сприяти децентралізації влади.

Нині польські політики уникають гострих коментарів. І якщо вдасться зберегти витримку й терплячість, то вочевидь це буде найкращим подарунком до наступного 80-річчя. Врешті, яка різниця, хто задмухуватиме свічки на святковому торті. Головне, щоб його вистачило всім.

Наталя ФІЛІПЧУК.

На знімку: Варшава. Пам'ятник першому президентові Польщі Юзефу Пілсудському.

Хроніка. Факти. Події

Бразилія

«Чорний понеділок» для «білих комірців»

Бразильська преса назвала 10 листопада «чорним понеділком». Цього дня уряд оголосив про серію надзвичайних економічних заходів, спрямованих на зміцнення національної грошової одиниці — реала. Очікують, що внаслідок цього бюджет 1998 року поповниться 20 мільйонами реалів (1 реал приблизно дорівнює 1 долару). Головний захід передбачає скорочення 25—33 тисяч державних службовців. Кошти на утримання держапарату зменшуються на 3 мільярди реалів.

Плановано переглянути пенсії майже 100 тисяч осіб, що працювали на державних підприємствах. Нерентабельні державні компанії буде в короткий термін приватизовано. Підвищуються податки і вартість банківських послуг, мито на товари, що імпортують. Продаж державою доларів для здійснення закупівель за кордоном буде поставлено під більш жорсткий контроль. Сильну фінансову підтримку одержать компанії, що виробляють експортну продукцію.

Брюссель

Стратегія ЄС: точне влучення в «десятку»

Європейський союз надасть підтримку, також і фінансову, десяти країнам Центральної і Східної Європи, які він має намір прийняти до своїх лав. Рада ЄС на рівні міністрів закордонних справ прийняла в Брюсселі загальні принципи стратегії підготовки цих країн. Мова йде про Польщу, Чехію, Угорщину. Словенію, Естонію, Словаччину, Румунію, Болгарію, Латвію та Литву. Хоча Єврокомісія рекомендувала почати наступного року переговори лише з першою п'ятіркою, стратегія підготовки стосується всіх десяти.

Варшава

Увійшли в довіру до сейму

Польський сейм прийняв постанову про довіру новій Раді міністрів країни. За законами Польщі це означає остаточне затвердження складу уряду, який відтепер одержав усі повноваження вищого органу виконавчої влади. Голосування щодо питання про довіру відбулося в нижній палаті польського парламенту після гострих дебатів.

Вашингтон

З візитом зачекають. Ірак – важливіше

Міністр оборони США Уїльям Коен відклав поїздку країнами Азії у зв'язку з кризою навколо Іраку. Як повідомили представники Пентагону, він вирішив залишитися у Вашингтоні, щоб особисто брати участь в обговоренні питання про те, яких заходів може бути вжито США та міжнародною спільнотою, щоб примусити Багдад підкоритися резолюціям Ради Безпеки ООН.

Париж

Запуск ракети відкладено

Черговий запуск європейської космічної ракети «Аріан—4» відкладено. Таке рішення було прийнято центром керування польотом у зв'язку з несприятливими умовами погоди на космодромі Куру у Французькій Гвіані. Ракета мала вивести на орбіту індонезійський та шведський супутники телекосмічного зв'язку.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та інформаційних агентств.

Олександр ТАРАКОВ, «Голос України» (з Алмати)

Творець петрів і колумбів запрягає тулпарів

Скульптор-індустріаліст Зураб Церетелі, можливо, невдовзі «забронзовіє» в Акмолі. Він виношує задум увічнити своє ім'я в Казахстані творінням «віку» вагою у 300 тонн і заввишки метрів 50.

Ескіз скульптурної композиції з робочою назвою «Незалежність» уже демонстрували президентові Казахстану Нурсултану Назарбаєву. Політ фантазії художника на висоті 45—50 метрів увінчує пара тулпарів — крилатих казкових коней, що символізують силу і багатство. Але чи збагатять вони відомого творця петрів і колумбів невідомо, тому що «добра» йому на це поки не дали.

Айнур БАШИРЛІ, «Голос України» (з Баку)

НАФТА – ЦЕ ЗАВЖДИ СВЯТО

Сьогодні в Баку вперше відзначатиметься свято нафти. Указ президента Азербайджану Гейдара Алієва з цього приводу називається довго й вигадливо «Про святкування дня видобутку ранньої нафти з родовищ, що їх розробляють спільно з іноземними компаніями в азербайджанському секторі Каспійського моря». Під «іноземними компаніями» нині розуміють перш за все Росію.

Розпорядженню президента передував початок транспортування нафти так званим північним маршрутом. Шлях для «чорного золота» відкрито після введення в експлуатацію нафтового вимірювального вузла, збудованого на кордоні Азербайджану з Російською Федерацією. Це один з найсучасніших, оснащених потужною технікою, вузлів, на якому визначають загальний обсяг, кількість та якість нафти. Трубопроводом Дюбенгі—Беюкшор—Сизань—Цирванівка Азербайджан планує експортувати 2,5 тисячі тонн нафти на день, що до кінця року становитиме майже 120 тисяч тонн.

На відновлення та введення 260-кілометрового трубопроводу витрачено понад 40 мільйонів доларів США. А власне початок транспортування нафти пов'язують у Баку як виконання обіцянок, даних три роки тому під час укладання «контракту віку».

Гарантію безпеки роботи трубопроводу і в самій країні, і на ділянці, що проходить через Чечню, взяла на себе російська компанія «Транснафта». Як заявив її голова Володимир Бельзецький, «при доставці азербайджанської нафти на світовий ринок північним маршрутом проблем не буде».

Отож, імовірніше, нове свято стане традиційним.

ДІЯ ЧЕТВЕРТА

Матчі групових турнірів Ліги чемпіонів з футболу

А. «Борусія» (Німеччина, Дортмунд) — «Парма» (Італія). 2:0. «Галатасарай» (Туреччина) — «Спарта» (Чехія). 2:0. **В.** «Фейєноорд» (Нідерланди) — «Манчестер Юнайтед» (Англія). 1:3. «Ювентус» (Італія) — «Кошіце» (Словаччина). 3:2. **D.** «Олімпіакос» (Греція) — «Реал» (Іспанія, Мадрид). 0:0. «Порту» (Португалія) — «Русенборг» (Норвегія). 1:1. **Е.** «Гетеборг» (Швеція) — «Бешикташ» (Туреччина). 2:1. «ПСЖ» (Франція) — «Баварія» (Німеччина). 3:1. **F.** «Байєр» (Німеччина) — «Спортінг» (Португалія). 4:1. «Льєрс» (Бельгія) — «Монако» (Франція). 0:1.

С. «Ньюкасл Юнайтед» (Англія) — ПСВ (Нідерланди). 0:2. 0:1 Ніліс, 33, 0:2 Де Більде, 90.

«Барселона» (Іспанія) — «Динамо» (Україна, Київ). 0:4 (0:3).

0:1 Шевченко, 9, 0:2 Шевченко, 32, 0:3 Шевченко, 44, з пенальті, 0:4 Ребров, 79.

«Барселона»: Байя, Феррі, Коуту (Надаль, 71), Оскар, Фігу, Джовані (Амор, 53), Рівальдо, Серхі, Чирич, Селадес, Райцігер.

«Динамо»: Шовковський, Лужний (Волосянко, 58), Головко, Ващук, Дмитрулін, Калитвинцев (Максимов, 46), Косовський, Шевченко, Ребров, Гусин (Михайленко, 60), Хацкевич.

Попереджено: Коуту (2), Серхі (33), Гусина (60). На 47-й хвилині з поля вилучено Серхі (дві жовті картки).

Арбітр Хью Даллас, асистенти — Джон Флемінг, Джон Макілінні (Шотландія). **Делегат УЄФА** Мірча Санду (Румунія).

5 листопада. Барселона. Стадіон «Ноу Камп». 22 градуси. 86 000 глядачів.

	В	Н	П	М	О
ДИНАМО	3	1	0	12-3	10
Ейндховен	2	1	1	6-5	7
Ньюкасл	1	1	2	5-7	4
Барселона	0	1	3	4-12	1

І «Барса» впала на коліна

Розбещена славою і популярністю не лише у своїй країні, «Барселона», мов ошатна каравела, що стоїть на рейді, зазнала сім важких «пробоїн» у корпусі, нижче ватерлінії, у підсумку двох зустрічей із динамівцями Києва.

А нам із вами, шановні наші читачі — прихильники футболу, гадаю, приємно лоскоче серце від однієї лише думки, що швидкісна, маневрова, чудово оснащена і озброєна козацька «чайка» зі вправним динамівським екіпажем на борту, керована блискучим стратегом, адміралом футболу Валерієм Лобановським, здійснила отой спустошливий напад на Каталонське узбережжя королівства Іспанії.

І діяли наші славні земляки не як пірати, а відкрито, в чесному бою. Швидше господарі матчу вдалися до нечесних прийомів буквально з перших хвилин перебування української футбольної делегації в Барселоні, взявши на озброєння методи психологічного тиску. Перепало, як кажуть, і футболістам, і журналістам, які супроводжували «Динамо»...

—Прийом нашої команди відзначався безпрецедентним хамством, — скаже нам уже після зустрічі президент ФК «Динамо» (Київ) Григорій Суркіс. — Ще в аеропорту протягом кількох годин митні та прикордонні служби «маринували» футболістів, тренерів, членів нашої офіційної делегації. Та що вам казати, ви самі побували в тому пеклі. Але то були лише квіточки. Адже увечері команда протягом двадцяти хвилин не могла виїхати на тренування. Не було охорони, поліційного супроводження, передбаченого регламентом. Зранку господарі почастували черговою «домашньою заготовкою». Знову нудне чекання на автобус. Коли, зрештою, дісталися тренувального поля, то воно виявилося... гаревим! Зрозуміло, що команда відмовилася від тієї «галявини». Щойно динамівці розпочали роботу на іншому місці, як з'явилася поліція і вигнала нас. І лише на третьому полі вдалося з горем навпіл попрацювати.

Ми заявили рішучий протест. Я надіслав факс зі скаргою на ім'я генерального секретаря УЄФА пана Айгнера. В тексті зазначено, що образливішого ставлення ми ще не мали ніде. Хоча керівництво «Барселони», як і всі учасники турніру Ліги чемпіонів, присягалися підтримувати ідею «ферплей». А насправді почастували грою, яку чесною ніяк не назвати. Я відмовився від товариського обіду, який влаштувала барселонська сторона і її подарунків, передбачених протоколом. Зрештою, образили не тільки «Динамо» (Київ), а 52-мільйонний народ, велику європейську державу...

До слів Григорія Михайловича додамо, що й наші уболівальники отримали місця на трибунах велетня «Ноу Камп» найнезручніші, десь «під небесами». Хоча в Києві і «Барселона», і офіційні особи, і група підтримки, і журналісти мали найщиріший прийом і найзручніші умови на стадіоні. Скажімо, працівники прес-служби ФК «Динамо» Олексій Семененко та Олександр Сердюк панькалися з іспанськими репортерами, мов з немовлятами. Попросили ті 50 перепусток до ложі преси — будь ласка!

У Барселоні нам влаштували перевірку на кшталт найгірших зразків спецслужб. Перевіряли кореспондентські посвідчення. До речі, два посвідчення «Голосу України» (О. Білика та В. Судді) відправили на... експертизу! Отакої! Шпигунів ловили...

Просто дивувалися, звідки в Олександра Сердюка взялося стільки витримки, щоб не зірватися у відповідь на таке хамство. Виникли проблеми й у журналістів українського телебачення, які потрапили на трибуни в середині першого тайму.

А в ложі преси під час матчу іспанські журналісти ставилися до нас, м'яко кажучи, не по-братньому. Декому з них, бачите, не сподобалося, як ми реагували на динамівські голи. А один (із сивою борідкою) добалакався до того, що, мовляв, ми і шотландця Хью Далласа підкупили. Весь час «сивобарбудес» блекотів ім'я свого «славного» земляка, арбітра, «чорного крука» Ньєто. Але ми, слово честі, не звертали уваги на оту маячню.

Щоправда, були і світлі моменти. Водій нашого автобуса, який уболіває за мадридський «Реал», пророкував динамівську перемогу — 1:0. Але знайшовся взагалі дивовижний «пророк» — швейцар готелю «Аполо», де ми мешкали. Прощаючись, він приязно махав нам рукою. А потім на пальцях показав рахунок зустрічі —0:4. І вигукнув: «Динамо», вікторія!»...

Те, що відбувалося на самісінькому дні велетенського «провалля» стадіону «Ноу Камп», багато з вас бачили. Але, можливо, хтось із поважних причин пропустив оте грандіозне видовище і тріумф нашого «Динамо». Тому коротенько нагадаємо основні моменти того по-літньому теплого вечора в Барселоні.

Коли на 9-й хвилині Юрій Калитвинцев пішов бити штрафний, заступник керівника наукового центру динамівського клубу Олександр Козлов, з яким сиділи поруч, сказав нам, що ситуація нагадує енйдховенівську. Та сама точка, але немає Максимова на полі. Однак на чудову передачу капітана цього разу блискуче відгукнувся Андрій Шевченко, який став героєм матчу. Він головою ефектно пробив під поперечину. Як кажуть у таких випадках: картина Рєпіна «Не чекали»...

З перших хвилин поєдинку стало очевидно: «Динамо» функціонально ліпше готове за суперника. Київських футболістів, які начиталися місцевої преси, не варто було налаштовувати психологічно на звитяжний бій. Але найбільше вразило те, що славнозвісна «Барса» впродовж зустрічі грала у безадресний футбол. Барселонці не знали, як діяти попереду. Така ситуація — свідчення великої переваги тактики Лобановського над тактикою Ван Галя.

Здивував і хвалений бразилець Рівальдо. Він весь час грав спиною до наших воріт, бо динамівські опікуни позбавили його оперативного простору. Інколи бразилець просто смішив, коли він — шульга — кидався бити штрафні зліва. Либонь, бідолашний, так і не збагнув, що в динамівській «рамці» стоїть чудовий воротар.

На 25-й хвилині Андрій Гусин забив чистий гол. Але його не зарахували. Після матчу перший президент України Леонід Кравчук пожартував: «Динамівці подарували по голу лідерам Соціал-демократичної партії (О), які підтримували команду в Барселоні, — мені, Євгенові Марчуку, Василеві Ононенку, Вікторові Медведчуку та Григорієві Суркісу. Але ти ба, бісові діти — арбітри не зарахували одне влучення. Але і за таку перемогу шана і подяка динамівцям»!

Через сім хвилин — м'яч знову у воротах господарів. Сергій Ребров у один дотик робить передачу на Гусина. А той навішує на Шевченка, який опинився майже впритул із Вітором Байєю. Повітряну дуель виграв динамівський бомбардир і покарав голкіпера за піжонство. 2:0.

Уже спливав час першого тайму, коли каталонці збили Шевченка. І той, ще сидячи, попросив у партнерів дозволу пробити одинадцятиметровий. Зрозуміло, адже «хет-трик» у матчах Ліги чемпіонів — річ дуже рідкісна. 3:0!

А потім Шевченко закрутив захисників і воротаря Байю, який необачно далеко вискочив. І український форвард-блискавка Ребров ударом здалеку вразив порожні ворота. 4:0!

Стадіон, трибуни якого помітно порідшали, дочекався, коли «Барселона» залишить поле, влаштував бурхливу овацію київському «Динамо»!

Звичайно, меншу, але щиру, з вигуками «Браво!» почув на власну адресу у пресцентрі і Валерій Лобановський.

—Ця перемога далася нам нелегко. Боролися команди, які поступатися не бажали. Ми дуже ретельно ознайомилися з місцевою пресою. Впадали в око агресивні заяви гравців «Барселони». Окремі з них були просто некоректні. Усе це свідчить, що господарі, принаймні у психологічному плані, готувалися дуже ретельно. Переваги ми здобули завдяки тактиці. І, що найголовніше, всі наші хлопці зіграли індивідуально на дуже високому рівні. В таких поєдинках це дуже важливо. Отже, щиро вдячний усім футболістам.

Наш суперник багато сил віддав поєдинку національного чемпіонату в Мадриді. Були травмовані. Але «Барса» боролася до останньої секунди, прагнучи забити бодай гол престижу.

—Чи здатне «Динамо» дістатися фіналу?

—Стривайте, нам ще до чвертьфіналу пробитися треба.

—Тиждень тому ваша команда поступилася в Загребі хорватам. І от такий блискучий успіх у Барселоні. Як це пояснити?

—Ви помиляєтеся, бо в столиці Хорватії грала національна збірна України, а тут — київське «Динамо». Це зовсім різні команди.

—Ваша думка про суддівство?

—Воно було абсолютно об'єктивне і кваліфіковане.

Запитали Валерія Васильовича і про те, чи можна вважати нинішнє «Динамо» суперклубом.

—Функіонування нашої клубної структури, —відповів він, — організовано на найвищому рівні. Але за чотирма матчами в Лізі чемпіонів, либонь, не варто робити серйозні висновки. Повторюю вже вкотре: ми, справді, прагнемо створити сильну, конкурентну команду. А для здійснення мети потрібен час...

Мабуть, не варто казати, в якому настрої з'явився на очі преси Луї Ван Галь.

—Ми вочевидь поступалися суперникові у фізичній підготовці. З «пресом» киян не впоралися. «Динамо» —чудова команда. І, будемо відверті, мої підопічні просто розгубилися. Можна, звичайно, взяти до уваги нашу важку гру проти «Реала». Але Ліга чемпіонів — це найвищий рівень футболу. «Барселона», як з'ясувалося, не здатна діяти на такому...

Ми відлітали вночі. І небо «прорвало». По-літньому теплий дощ на дорогу — хороша прикмета.

Олександр БІЛИК,
Віталій СУДДЯ,
Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Барселона—Київ.

На знімках: герой матчу на «Ноу Камп» Андрій Шевченко; у польоті Андрій Гусин.

Фото Миколи БОЧКА.

Редакція «Голосу України» щиро вдячна керівництву ФК «Динамо» (Київ) за надання можливості нашим спеціальним кореспондентам підготувати звіт з Барселони.

***

Кубок кубків. 1/16 фіналу. **«Віченца» (Італія) — «Шахтар» (Україна). 2:1** (перший матч — 3:1). Гол у донеччан забив Ателькін.

***

Футбол. Чемпіонат країни. Вища ліга.
Пропущений матч 8-го туру.

«Ворскла» — «Дніпро». 2:1. 5.000. 1:0 Антюхін, 56, 1:1 Нагорняк, 62, 2:1 Хомин, 64.

Пропущені матчі 7-го туру.

«Динамо» — «Нива». 4:2. 7000. 1:0 Белькевич, 9, 2:0 Максимов, 18, 3:0 Максимов, 24, 3:1 Біскуп, 53, 4:1 Ребров, 61, 4:2 А. Капанадзе, 74. На 39-й хв. Грегуль («Нива») не реалізував пенальті (Шовковський парирував удар).

«Металург» Зп — «Шахтар». 0:1. 6000. Кривенцов, 17.

	В	Н	П	М	О
Динамо	10	1	2	30-7	31
Дніпро	10	1	3	31-10	31
Шахтар	10	1	3	26-12	31
Ворскла	9	1	5	24-24	28
Карпати	8	3	4	13-12	27
Нива	7	2	6	23-16	23
Металург Д	5	6	4	12-12	21
Кривбас	4	6	5	14-13	18
Металург Зп	4	5	5	20-20	17
Чорноморець	4	5	6 1	9-19	17
Таврія	5	2	8 1	8-21	17
Зірка-НІБАС	5	2	8	16-28	17
Прикарпаття	4	4	7	21-23	16
ЦСКА	4	4	7	14-16	16
Металург М	3	4	8 1	4-31	13
Торпедо	0	3	11	7-38	3

Лідер тікає від погоні

Першість України. Перша ліга. 19-й тур: «Зоря» — «Авангард-Індустрія» — 3:0. Целих, 19, Мірошниченко, 47, 51. «Кремінь» — ФК «Черкаси» — 2:2. Задорожний, 10, Ковальчук, 55 — Грицай, 19, Столовицький, 40. «Поліграфтехніка» — ЦСКА-2 — 3:0. Єрмаков, 7 3, 85, Чернишенко, 75. «Нива» — «Металіст» — 1:1. Марченко, 29 — Іваненко, 64 з пенальті. «Полісся» — «Хімік» — 2:1. Присяжнюк, 47, Сєріков, 77 з пенальті — Бабенко, 13. «Динамо-2» — ФК «Львів» — 0:0. «Десна» — «Верховина» — 1:1. Гелазєв, 73 — Лукащук, 36. «Металург» — «Сталь» — 1:0. Паршин, 45. СК «Миколаїв» — «Шахтар» — 4:0. Поліщук, 8, Забранський, 12, 29, Коломієць, 37. «Волинь» — «Нафтовик» — 1:0. Панченко, 82. «Буковина» — «Явір» — 1:0. Головачук, 52. 20— й тур: «Кремінь» — ЦСКА— 2 — 1:1. Ковальчук, 38 — Закарлюка, 43. «Поліграфтехніка» — ФК «Черкаси» — 1:0. Цеков, 89. «Нива» — «Хімік» — 4:0. Гащин, 8, Фінкель, 22, Бурхан, 63, Лактіонов, 69. «Полісся» — «Металіст» — 0:1. Гольдін, 3. «Динамо— 2» — «Верховина» — 2:0. Леоненко, 27, Федоров, 54. «Металург» — «Шахтар» — 1:0. Олійник, 48. СК «Миколаїв» — «Сталь» — 3:1. Скидан, 33, Забранський, 70, 74 — Осташов, 16. «Волинь» — «Явір» — 3:0. Драницький, 5 з пенальті, Гуменяк, 51, Мозолюк, 69. «Буковина» — «Нафтовик» — 1:3. Жабинський, 55 — Коренєв, 45, Харченко, 63 з пенальті, Артеменко, 89. «Десна» — ФК «Львів» — 1:0. Тарасенко, 78.

Після місячної перерви у першості вдало відіграв два домашні матчі СК «Миколаїв», який зміцнив свій стан лідера. Заслуговує на добрі слова і харківський «Металіст», що зіграв унічию у Вінниці, а потім переміг «Полісся» на його полі. Помітно виправили свій турнірний стан «Металург» та «Волинь». Але лідером за загубленими очками залишається динамівська команда, яка до фінішу першого кола може піднятися на вищу сходинку. А поки на ній перебуває СК «Миколаїв» з 44 очками. У «Ниви» — 40, «Металіста» — 39 , «Динамо— 2» — 36, «Нафтовика» — 35, «Сталі» — 32, ФК «Черкаси» — 32, «Металурга» — 29, ФК «Львів» — 27, «Волині» — 27, «Буковини» — 26, «Полісся» — 26, «Явора» — 23, ЦСКА— 2 — 22, «Поліграфтехніки» — 22, «Десни» — 21, «Зорі» —20, «Верховини» — 17, «Шахтаря» — 17, «Кременя» — 16, «Авангард — Індустрії» — 9, «Хіміка» — 9.

Матчі 21 туру відбудуться 14 листопада, а завершального у першому колі — 17 листопада.

Ярослав СЕРГІЄНКО.

Його обминула «зіркова» хвороба, але підвело серце

Не стало Федора Медведя. Не віриться, що серце невтомного гравця київського «Динамо» перестало битися в 54 роки. Для хлопчиків 60-х років він був справжнім кумиром, який вмів оборонятися й забивати голи. Забивати в найпотрібніший момент. У складі «Динамо» Федір Медвідь став чотириразовим чемпіоном країни, двічі тримав Кубок СРСР. Сім разів виходив на поле у складі збірної країни...

Його обминула епідемія «зіркової» хвороби. Федір Медвідь завжди був доступний для уболівальників, журналістів, а його приємна посмішка підкоряла навіть серця суперників. Але він не вберігся від двох інфарктів, осиротивши родину і величезну армію вболівальників.

Ми пам'ятатимемо тебе, Федоре, будемо згадувати тебе за кожного успіху «Динамо», якому ти присвятив життя.

За що кандидатові варто любити село

Акценти

Кандидатові в нардепи село до вподоби. Він любить його за консерватизм: день виборів тут поки що подія, і біля завжди порожнього клубу, якого й відмикають чи не раз на чотири роки, щоб мешканці якихось Пісок або Миронівки, віддавши свої голоси, допомогли державі поповнити ряди народних обранців, о шостій ранку в очікуванні обов'язково побачиш когось зі старенькихь. А до обіду, керовані усталеною ще зі старих часів звичкою, що зветься «сумлінність», до урн сходяться майже всі з тутешніх. Кандидат має любити село за його невибагливість. Бо що селянинові для повного щастя треба? Пообіцяв щось потенційний народний обранець —уже добре. Не вимикають заради економії упродовж виборчого марафону світло в хатинах — пречудово. А якщо ти, кандидате, допоміг селу з прокладанням до осель «голубого вогника» або фінансовими вливаннями оживив давно «заморожене» будівництво тутешньої дороги, вважай — купив серце виборця-аграрника. Голова колгоспу стоятиме особисто на підступах до клубу, щоб керувати процесом і роздавати «потрібні» консультації. А він, як відомо, людина на селі не остання: віддасть вказівку — і завезуть на подвір'я бабі Ганні або дідові Свириду дрова, і дощок випишуть, а незлюбить кого — сидіти тому без гною і вугілля. Та й взагалі — світ замакітриться.

Більшість кандидатів специфіку сільського виборця знає і вдало з неї скористовується. Одного разу випало бути свідком такого: до сільської школи завітала довірена особа місцевого кандидата у парламентарії із взаємовигідною, як то кажуть, і на перший погляд дещо чудернацькою пропозицією. Люди потенційного нардепа воліли обдарувати навчальний заклад «без вікон та дверей» цистерною пального і майже нічого натомість не вимагали. Педагогів просили всього-навсього провести виховну роботу з учнями, щоб ті, у свою чергу, розповіли своїм батькам: які гарні дядьки до школи приїздили — і не з порожніми руками, — і за кого варто наступної неділі голосувати.

Директора навчального закладу тоді не було, а завуч від запропонованого «бартеру» відмовилася. І дарма, перемовлялися опісля працівники школи між собою: пальне знадобилося б, а ні — можна на щось обміняти. Коли б дітлахам про «мужній» вчинок дядечка-кандидата розповіли — теж нічого не сталося б. Як би

там учні батькам переповідали і за кого ті проголосували, то школи не стосується...

До речі, вибори — непоганий шанс спритному голові колгоспу поліпшити матеріальне становище господарства. Свого чи власного колективного підприємства — від особистості керівника залежить. У тих округах, де «водиться» кандидат з грошенятами, напередодні виборів тільки й чути: і багатомісячну заборгованість у зарплаті перед сільгоспвиробником погасили, і натуроплатою обдарували, і рейсовий автобус, якого не пам'ятають коли тут останнього разу й бачили, у віддаленому селі з'явився. Тож грошовитий кандидат на селі — подвійне свято. Шкода, що недовго воно триває. Промайнуть вибори, і опиняться мешканці тих-таки Пісок або Миронівки біля розбитого корита: з відключеним світлом, без зарплатні, натуроплати громадського транспорту. Натомість — з новоспеченим обранцем. Щоправда, відтепер сільський колишній виборець бачитиме свого депутата здебільшого лише по телебаченню: людині, обтяженій великою державною місією, не до окремо взятого невеличкого населеного пункту — масштаби не ті... У аграрників проблем також по вуха. Своїх, маленьких, надто мізерних, щоб новообраний ними переймався. Але уявімо собі на мить, що селянин зовсім зневірився і до виборчих дільниць, слідом за городянином, дорогу «забув»... Хто ж тоді про формування незалежного парламенту для України подбає? Ось у чому питання.

Валерій ДРУЖЕНКО.

І помчать ланами стада «Бізонів»

Уряд Польщі звернувся до Прем'єр-міністра України Валерія Пустовойтенка з пропозицією провести підсумкові переговори щодо відкриття кредитної лінії під створення в Харкові спільного виробництва комбайна «Бізон», повідомляє «Інтерфакс-Україна». Офіційний дистриб'ютор фірми «Бізон» у східній Україні і країнах СНД — корпорація «Укрсібінкор».

Польська сторона готова надати під гарантії українського уряду перший кредитний транш у розмірі 20 млн. екю для створення спільного підприємства з виробництва великого зернозбирального комбайна BSZ-110.

Підписано протокол про наміри, відповідно до якого до середини листопада у Польщу буде доставлено двигун виробництва харківського заводу «Серп і Молот». Українська сторона планує у подальшому встановлювати його на польських комбайнах. Майбутнього року в Україну заплановано поставити 500—600 комбайнів «Бізон», до того ж майже половину з них буде оснащено двигунами заводу «Серп і Молот».

Оголошення

ДО ВІДОМА ВКЛАДНИКІВ ОЩАДНОГО БАНКУ УКРАЇНИ

Відповідно до закону України від 1 листопада 1996 року «Про державні гарантії відновлення заощаджень громадян України» проведена одноразова індексація вкладів громадян в установах Ощадного банку України.

Заощадження громадян, поміщені в період до 2 січня 1992 року в установи Ощадного банку України, проіндексовані у співвідношенні 1 карбованець на 1,05 гривні.

Установами Ощадного банку України протягом квітня —червня 1997 року було проведено нарахування компенсації по вкладах громадян. Суми компенсації зараховані на позабалансовий спеціальний рахунок Ощадного банку України. З 1 липня ц. р. розпочалася видача ощадних книжок на проіндексовані суми при явці вкладників в установи Ощадного банку.

Владників, які ще до цього часу не одержали ощадні книжки на проіндексовані суми вкладів, просимо їх отримати.

До Ощадного банку України надходять листи від громадян, які запитують, коли і кому в першу чергу будуть виплачувати компенсацію по вкладах.

Заощадження повертатимуться поетапно, залежно від віку вкладника, суми вкладу, інших обставин, у межах коштів, передбачених для цього Державним бюджетом України на поточний рік.

Перелік груп вкладників і черговість виплат проіндексованих грошових заощаджень встановлюються постановою Верховної Ради України.

Верховною Радою України прийнято постанову від 17 липня 1997 року «Про виплату у 1997 році установами Ощадного банку України грошових заощаджень громадян відповідно до закону України «Про державні гарантії відновлення заощаджень громадян України», якою визначено, що в 1997 році компенсація по вкладах, що зберігались на 2 січня 1992 року, буде частково виплачуватись особам, які станом на 1 січня 1997 року виповнилось 80 років і більше в межах коштів, передбачених у Державному бюджеті України.

Постановою Верховної Ради України також передбачено виплачувати спадкоємцям померлих в 1997 році вкладників частину проіндексованого вкладу на поховання та для організації ритуально-поминальних заходів, в розмірі суми державної допомоги на поховання, тобто 150 гривень.

Ощадний банк України приступить до виплати зазначених сум після надходження відповідних коштів з Державного бюджету України, про що буде повідомлено в засобах масової інформації.

Погоджено:
Міністр фінансів України І. О. Мітюков 4.11.1997 р.
Голова Національного Банку України В. А. Ющенко 30.10.1997 р.

Затверджено:
Голова Правління Ощадного банку України А. А. Колесников 30.10.1997 р.

Положення про порядок виплати частини проіндексованого вкладу особам у віці 80 і більше років, а також спадкоємцям померлих вкладників для організації похорону

Згідно з Постановою Верховної Ради України «Про виплату в 1997 році установами Ощадного банку України грошових заощаджень громадян відповідно до Закону України «Про державні гарантії відновлення заощаджень громадян України» компенсаційні виплати проводяться в 1997 році громадянам України, яким станом на 1 січня 1997 року виповнилось 80 і більше років, а також у разі смерті вкладника, спадкоємцям або іншим особам незалежно від їх громадянства, представникам місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування або громадських організацій (далі спадкоємці), які взяли на себе організацію похорону вкладника, громадянина України, по грошових заощадженнях, покладених в установи Ощадного банку до 2 січня 1992 року.

Відповідно до розрахунків сума, що підлягає виплаті в 1997 році згідно з Постановою Верховної Ради, становить 48 гривень за кожним рахунком.

Робота із зарахуванням цієї суми на вклади починається після надходження від Головного управління Державного казначейства підповідних коштів на корраxунок Ощадного банку України.

I. Порядок виплати частини проіндексованого вкладу особам віком 80 і більше років

1.1. Частина проіндексованого вкладу в сумі 48 гривень, що не перевищує залишок по вкладу, зараховується на діючий (новий) рахунок по вкладу, за яким була обчислена сума конмпенсації.

1.2. Виплата сум компенсації здійснюється у разі явки вкладника, спадкоємця або довіреної особи в установу Ощадного банку на підставі ощадної книжки за спеціальним компенсаційним рахунком та паспортом згідно з чинним законодавством.

1.3. Дія довіреності по основному вкладу, яка не втратила силу, а також заповіту розповсюджується на компенсаційний вклад.

1.4. У разі звернення вкладника або довіреної особи за одержанням частини проіндексованого вкладу, за яким ще не видавалась ощадна книжка, проводиться її видача на всю суму компенсації, після чого здійснюються операції із списання належної до виплати суми компенсації з позабалансового рахунку, зарахування на діючий (новий) рахунок по вкладу або виплаті.

1.5. У разі одержання частини компенсації вкладник або довірена особа заповнює ордер ф.№ 51, на звороті якого працівник банку прописує дані паспорта вкладника або довіреної особи.

1.6. Первинний облік зарахованої, списаної та виплаченої суми компенсації ведеться в окремому щоденнику ф. № 24 з наступним відображенням цих сум у кінці операційного дня в основному робочому щоденнику. На загальну суму ордерів ф. № 52 та ф. № 51 складаються ордери ф. № 63 з наступним відображенням по графі «Меморіальні обороти». Видача готівки відображається в графі «Готівка — видаток».

Первинні документи в складі денної звітності передаються в кінці операційного дня в бухгалтерію відділення Ощадного банку.

II. Порядок видачі спадкоємцям частини проіндексованого вкладу померлих вкладників для організації похорону

2.1. Видача частини проіндексованого вкладу в розмірі державної допомоги на поховання, що не перевищує залишок по вкладу, проводиться готівкою по вкладах осіб, які померли в 1997 році незалежно від наявності заповіту на цьому вкладі.

2.2. Якщо сума компенсаційного рахунку по вкладу перевищує суму державної допомоги на поховання, то залишок проіндексованої суми видається в загальновстановленому порядку згідно із Законом в наступні роки.

2.3. Спадкоємець, який одержує частину проіндексованого вкладу, має представити в установу Ощадбанку за місцем знаходження вкладу ощадну книжку по вкладу, якщо вона видавалась, свідоцтво та копію, про смерть вкладника, а також свій паспорт.

2.4. При зверненні спадкоємця за законом за одержанням на поховання частини проіндексованого вкладу, за яким ще не видавалась ощадна книжка, проводиться її видача на всю суму компенсації, після чого здійснюється операція по виплаті частини вкладу.

В разі звернення інших осіб незалежно від їх громадянства, представників місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування або громадських організацій, які взяли на себе організацію похорону вкладника, здійснюється тільки виплата належної суми компенсації. Видача ощадної книжки на залишок проіндексованого вкладу проводиться у встановленому порядку відповідно до чинного законодавства.

2.5. Про видачу частини проіндексованого вкладу для організації похорону в оригіналі свідоцтва про смерть вкладника під печаткою робиться відмітка такого зразка: дата і сума видачі, підпис контролера.

Виплата за дублікатами свідоцтв про смерть вкладника не проводиться.

2.6. У разі одержання частини проіндексованого вкладу спадкоємець заповнює ордер ф. № 51, на звороті якого працівник банку вказує дані паспорта спадкоємця.

2.7. Первинний облік списаної та виплаченої готівкою суми компенсації ведеться відповідно до п.1.6 цього положення.

III. Облік операцій по виплаті частини компенсаційних сум по вкладах

3.1. Облік операцій по виплаті компенсацій здійснюється на балансовому рахунку:

718/01 — виплата компенсацій особам, яким 80 і більше років;

718/02 — виплата компенсації спадкоємцям для організації похорону.

3.2. На суму одержаних коштів з Державного бюджету України правління Ощадбанку здійснює наступні бухгалтерські проводки:

Дебет 164 Кредит 718/01 — на суму отриманих коштів.
Кредит 718/02

При перерахуванні коштів до регіональних управлінь суми відносять в:
Дебет 718/01 Кредит 164, 892 — на суму перерахованих коштів
Дебет 718/02 до регіональних управлінь.

3.3. Отримавши кошти від правління Ощадбанку, регіональні управління в свою чергу здійснюють такі проводки:

Дебет 164, 890 Кредит 718/01 — на суму отриманих коштів.
Кредит 718/02

При перерахуванні коштів до відділень суми відносять в:
Дебет 718/01 Кредит 164, 892 — на суму перерахованих
Дебет 718/02 коштів до відділень.

3.4. Відділення Ощадбанку, отримавши кошти від регіонального управління, здійснює такі бухгалтерські проводки:

Дебет 164, 890 Кредит 718/01 — на суму отриманих коштів.
Кредит 718/02

3.5. Відділення Ощадбанку після здійснення операцій по виплаті частини проіндексованого вкладу здійснює такі бухгалтерські проводки:

Дебет 718/01 Кредит 031 — на суму виплаченої компенсації.
Дебет 718/02.

Одночасно:
видаток позабалансового рахунку № 9155.

Ордери ф.№ 51 після перевірки звітності надходять в наступний контроль по рахунку 9155.

Ордери ф.№ 63 на загальні суми ордерів ф.51 в розрізі видів виплат з проводками по:

Дебету 718/01 Кредиту 031 — видаток рахунку 9155
Дебету 718/02
і служать первинними документами рахунків 718/01, 718/02.

Про державну реєстрацію цього Положення буде додатково повідомлено в пресі.

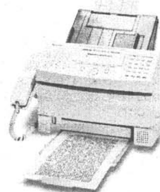

Но можно проще. Факсы Canon на простой бумаге

OFFICIALLY IMPORTED Canon

Факсы Canon на простой бумаге позволяют Вам легко и быстро, без предварительного копирования оригиналов, хранить и работать с полученными факсимильными сообщениями. В зависимости от Ваших потребностей, Вы можете выбрать одну из пяти предлагаемых моделей факсов Canon на простой бумаге.

Например, Canon MultiPASS 10 заменяет шесть традиционных офисных машин: компьютерный факс, факсимильный аппарат, работающий на обычной бумаге, телефон, пузырьково-струйный принтер, сканер и копир. Всё в одном устройстве. В стандартный пакет Canon MultiPASS10 также входит русская версия программного обеспечения «Canon Fax for Windows». За более подробной информацией обращайтесь к дилеру Canon.

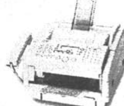
Canon MultiPASS 10 — это шесть в одном:
• Факс на простой бумаге • PC-факс • Телефон • Принтер • Сканер • Копир

Fax B-110
- Пузырьково-струйная технология (BJ)
- Скорость передачи – 9 сек/страницу
- Быстрый набор – 70 номеров
- Память – 34 страницы
- Кассета для бумаги на 100 листов
- Встроенный цифровой автоответчик
- Трубка в комплекте

MultiPASS C30
- Пузырьково-струйная технология (BJ)
- Скорость передачи – 6 сек/страницу
- Быстрый набор – 116 номеров
- Память – 42 страницы (расширяемая до 138)
- Кассета для бумаги на 150 листов формата А4
- Трубка в комплекте
- Полноцветная печать
- Программное обеспечение «Canon Fax for Windows» (русская версия)

Fax L300
- Лазерная технология
- Легко заменяемый картридж
- Скорость передачи – 6 сек/страницу
- Быстрый набор – 120 номеров
- Память – 42 страницы (расширяемая до 138)
- Кассета для бумаги на 250 листов формата А4
- Трубка в комплекте

НОВИНКА

Fax L800
- Лазерная технология
- Легко заменяемый картридж
- Скорость передачи – 6 сек/страницу
- Быстрый набор – 200 номеров
- Память – 80 страниц (расширяемая до 592)
- Скорость печати – 8 стр/минуту
- Кассета для бумаги на 500+100 листов формата А4

АВТОРИЗОВАННЫЕ ДИЛЕРСКИЕ ЦЕНТРЫ: КИЕВ (044) BMS Trading, тел./факс: 564-9083/9039/9167. ETC, тел.: 224-7269/4991 224-4955, факс: 224-4955. ЭЛИКС-ЦЕНТР, тел./факс: 417-6603/6407/6128.

АВТОРИЗОВАННЫЕ ОПТОВЫЕ ПОСТАВКИ: КИЕВ (044) MTI, тел.: 478-0950, 477-3873.

Canon
Московское представительство
113054, Москва, Космодамианская наб., 52/3
Тел.: 258-5600. Факс: 258-5601

Для того, чтобы продвинуться вперед, надо иметь стимул...

и банк!

Предоставляем услуги по покупке и продаже иностранной валюты на УМВБ и валютном рынке

Размещение на депозитных счетах денежных средств в национальной и иностранной валютах

Кредитование на выгодных условиях в национальной валюте, в т.ч. под залог ОВГЗ

Выполняем расчетное обслуживание в национальной и иностранной валютах

252087, г.Киев, ул.Ереванская, 1.
Тел.: (044) 242 06 07, факс: (044) 242 06 14

270104, г.Одесса, пр.Глушко, 29.
Тел.: (0482) 47 14 27

Лицензия НБУ на право осуществления банковских операций №123 от 26.12.96г.

KIA Sportage 2.0i

Гарантия 1 год

Гарантийное и послегарантийное обслуживание

Sportage4x4

СУРОВАЯ ЗИМА - ЗАВТРА!
НИЗКИЕ ЦЕНЫ - СЕГОДНЯ от 17.760 у.е.

Киев
ул. Демеевская, 5а
САЛОН 265-7055
ОФИС 265-7416
СТО 265-2152

Avella от 10.330 у.е.
CLARUS от 15.080 у.е.
SEPHIA от 11.470 у.е.

Огромный выбор со склада в Киеве.

Лицензия № 000765

KIA MOTORS UKRAINE

ПРОИЗВОДИМ ПРОДАЖУ
УГЛЯ
ВСЕХ МАРОК
(ВАГОННЫЕ ПОСТАВКИ)
ОТ 45 ГРН. ЗА ТОННУ.
Возможен бартер.
«ХИМЛАБОРПРИБОР».
Тел./факс: (044) 274-79-39, 274-62-38, 441-15-56.

Реализуем:
ПРОФНАСТИЛ
оцинкованный
Н75, Н57, С10, НС44, С18, С30, ВС10;
комбикорм.
Возможен бартер на фуражное зерно.
Наш адрес:
255400, Киевская обл.,
г. Обухов, ул. Киевская, 132.
Тел.:(04472) 51-658, 57-438, 59-379, 59-402.

ФИРМА «ХИМЛАБОРПРИБОР»
РЕАЛИЗУЕТ:
ЛАМПЫ
40-100 ВТ; ЛБ-20; 40; ДРЛ-250, 400.
БУМАГУ
ФОРМАТА А3, А4 500 ЛИСТОВ, ЧЕХИЯ ДЛЯ ПРИНТЕРОВ, КСЕРОКСОВ, ФАКСОВ.
Тел./факс: (044) 274-79-39, 274-62-38.

Арбитражный суд Донецкой области возбудил дело № 42-3/166 от 27.11.96 г. о банкротстве МКП «Корат» (Донецк-3, пр. Ильича,15а; р/с 2468162 в Калининском ПСБ Донецка, МФО 334453).

Просим кредиторов в месячный срок обращаться по адресу: 340105, Донецк, б. Пушкина,34, тел.90-73-07.

ТОВ фірма "Конгрес Лтд", зареєстроване Залізничною райдержадміністрацією м.Києва 22.01.93 р. за №1297, ідентифікаційний код 21467630, оголошує статутний фонд - 17 тисяч гривень.

Тел.: 245-45-74

До відома підприємців та закордонних інвесторів

Ліквідаційна комісія підприємства-банкрута ЗАТ «Дінець» (Зміївська паперова фабрика), згідно зі ст. 20 Закону України «Про банкрутство», повторно пропонує на продаж цілісний майновий комплекс, який включає в себе:

- будівлі та споруди паперової фабрики;
- паперовиробниче устаткування;
- транспортний цех та механічні майстерні;
- складські приміщення, адміністративні споруди;
- водозабір та очисні споруди;
- їдальню, дитячий садок та гуртожиток;
- сировину та виробничі запаси.

Загальна вартість цілісного майнового комплексу на 1 листопада 1997 р. становить 1.961.000 гривень.

Площа земельної ділянки у користуванні 34,2 га.

Підприємство спеціалізувалося на випуску тонких типів паперу (сигаретного паперу — для тютюнової промисловості, паперу для кондитерської та харчової промисловості і т. п.).

Ліквідаційна комісія приймає заяви потенційних покупців протягом 15 днів з дня опублікування оголошення за адресою: м. Зміїв-2 Харківської області, вул,. Фабрична, 11.

Факс (05747) 33450, телефон для довідок: (05747) 33232; 33888.

Арбітражний суд Черкаської області за заявою Смілянської державної податкової адміністрації 02.07.1997 року порушив справу № 774/8 про визнання банкрутом малого колективного підприємства «Квін» (Черкаська область, м. Сміла, вул. Б. Хмельницького, 50А; р/р 644621 у Смілянському відділенні «Промінвестбанку»).

Кредиторам, а також можливим санаторам направляти заяви з майновими вимогами до боржника протягом місяця за адресою: 257036, Черкаси, бульвар Т. Шевченка, 307, Арбітражний суд Черкаської області.

Арбітражний суд Черкаської області за заявою Смілянської державної податкової адміністрації 11.07.1997 року порушив справу № 823/8 про визнання банкрутом державного підприємства фірма «Оризон-промжитлобуд» (Черкаська область, Сміла, вул. Промислова, 12; р/р 260005 в АК АПБ «Україна»).

Кредиторам, а також можливим санаторам направляти заяви з майновими вимогами до боржника протягом місяця за адресою: 257036, Черкаси, бульвар Т. Шевченка, 307, Арбітражний суд Черкаської області.

Арбітражний суд Черкаської області за заявою Смілянської державної податкової адміністрації 02.07.1997 року порушив справу № 772/8 про визнання банкрутом акціонерного будівельного виробничого об'єднання закритого типу «Аспект» (Черкаська область, Смілянський район, с. Холоднянське, вул. Докучаєва, 21, р/р 467701 в АК АПБ «Україна»).

Кредиторам, а також можливим санаторам надсилати заяви з майновими вимогами до боржника протягом місяця за адресою: 257036, Черкаси, бульвар Т. Шевченка, 307, Арбітражний суд Черкаської області.

Арбітражний суд Черкаської області 17.07.1997 року порушив справу № 778/8 за заявою Смілянської державної податкової адміністрації про визнання банкрутом відкритого акціонерного товариства Смілянського племпідприємства «Смілаплемсервіс» (Черкаська область, Сміла, вул. Пермська, 1, р/р 389407 в АК АПБ «Україна»).

Кредиторам, а також можливим санаторам надсилати заяви з майновими вимогами до боржника протягом місяця за адресою: 257036, Черкаси, бульвар Т. Шевченка, 307, Арбітражний суд Черкаської області.

Арбітражний суд Черкаської області 02.07.1997 року порушив справу № 775/8 за заявою Смілянської державної податкової адміністрації про визнання банкрутом Смілянського підприємства з обмеженою відповідальністю «Укр Ікарус ЛТД» (Черкаська область, Сміла, вул. Мічуріна, 92/2, р/р 609501 в АК АПБ «Україна»).

Кредиторам, а також можливим санаторам надсилати заяви з майновими вимогами до боржника протягом місяця за адресою: 257036, Черкаси, бульвар Т. Шевченка, 307, Арбітражний суд Черкаської області.

ЗМІНИ ДО ІНФОРМАЦІЇ ПРО ВИПУСК АКЦІЙ ВАТ «ПОЛОГІВСЬКИЙ ХІМІЧНИЙ ЗАВОД «КОАГУЛЯНТ», ЗАРЕЄСТРОВАНОЇ ЗАПОРІЗЬКИМ ОБЛАСНИМ ФІНУПРАВЛІННЯМ 8.07.94 Р.

Пункт 1.6. викласти в наступній редакції: Розмір статутного фонду 133876,1

Пункт 3.3. викласти в наступній редакції:

Вид акції	Номінальна вартість, грн.	Сума емісі	
		Кількість акцій, шт.	Сума грн.
Прості іменні	0,01	13387610	133876,1

Пункт 3.3.2. викласти в наступній редакції: порядкові номери акцій від 0 до 13387610.

У номер

● *Донецьк*

Електрошокова терапія

Із індустріальних гігантів першим її зазнав Макіївський металургійний комбінат. Його було від'єднано від електромережі на 20 хвилин. Заборгованість підприємства — 42 мільйони доларів і, як пообіцяв, перебуваючи в Донецьку, перший віце-прем'єр Анатолій Голубченко, у разі її непогашення комбінат зупиниться назавжди. За словами першого віце-прем'єра, вже наступного дня після «сеансу» електрошокової терапії макіївські металурги почали повертати борги, а їхні єнакіївські колеги розрахувалися з енергетиками за один день.

Через дефіцит енергетичного вугілля, точніше — грошей на його придбання, блоки потужністю 800 мегават на Вуглегірській ДРЕС переведено на природний газ. За цей енергоносій область розраховуватиметься продукцією Харцизького трубного заводу. Таким чином вдасться не тільки погасити 129-мільйонну заборгованість «Індустріального союзу Донбасу» перед Туркменистаном, а й продовжити будівництво газопроводу Краматорськ — Донецьк — Маріуполь.

● *Львів*

«Арсенал» поповнює казну

У Львові відбулася зустріч ділових кіл, представників облдержадміністрації з головою правління і головним виконавчим директором корпорації RGR Набіско Стівеном Голдстоуном. За минулий рік компанія істотно збільшила обсяги інвестицій у виробничі потужності львівського і кременчуцького тютюнових підприємств. Набувають популярності нові марки сигарет, зокрема «Арсенал». Компанія, відзначали під час зустрічі, є платником істотних податків. З 1996 року по липень 1997 року до держказни надійшло 17,5 мільйона гривень тільки від львівських виробників. Надходження до бюджету динамічно зростають.

● *Київ*

Зліт відмінено

6 листопада розпочато акцію протесту в аеропорту «Київ», що розташований в Жулянах. Льотчики та інші члени льотного складу, а також інженерно-технічні працівники Київського державного авіапідприємства «Авіалінії України» виходили на роботу, але не виконували своїх обов'язків, вимагаючи виплати зарплати за шість місяців. З аеропорту не виконувалися рейси по Україні та низка міжнародних рейсів, повідомляє «Інтерфакс-Україна».

У кожного своя «революційна» хода

Ніяких особливих подій у день ювілейної річниці революції не сталося — заплановані демонстрації пройшли без ексцесів і зі значно скромнішим, ніж обіцяли, розмахом. За даними МВС, мітинги відбулися в 231 населеному пункті (заявлено було 500), у них взяли участь 80 тисяч чоловік. На вулиці й площі столиці (окрім Хрещатика, куди столична влада вирішила не допускати жодної процесії) вийшло близько 3,5 тисяч чоловік. Лише у Львові сталася сутичка між представниками протилежних політичних сил. А загалом кожен діяв за звичним сценарієм: ліві виступали проти правлячої влади, за приєднання України до союзу Білорусії та Росії, підвищення зарплат і пенсій, закликали трудящих узяти участь у «Всесоюзному політичному страйку» 17 грудня. Праві називали 7 листопада одним із найпохмуріших днів в українській історії, нагадуючи про жертви тоталітарного режиму, і також закликали до зміни влади в ході наступних виборів до Верховної Ради. Більшість же громадян використала чотири вихідні для купівель чи торгу на базарі або ж насолоджувалась останніми теплими днями осені.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША, Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Рису підводити ще зарано

В останній день чотириденних вихідних (10 листопада) уряд не відпочивав, а зібрався на чергове засідання, щоб обговорити проект програми своєї діяльності на період з серпня 1997 по жовтень 1999 року. І хоча після тривалих дискусій проект програми в цілому й було схвалено, але все одно відправлено на доопрацювання.

Що ж вбачає уряд за головне? Передовсім — поліпшення суспільного добробуту. Звісно ж, після того, як буде подолано всіякі кризові явища, стабілізується економіка тощо. Саме цим, обіцяють урядовці, буде підведено рису під тривалим періодом економічного спаду. А поки що на засіданні всі переймалися боргами за теплову та електроенергію, газ. Скажімо, міністр енергетики Олексій Шеберстов та голова Держнафтогазпрому Михайло Ковалко відзначали, що хоча протягом жовтня борг за використану енергію в Україні й скоротився, за винятком розрахунків за природний газ, однак досі проблемою залишаються взаємозаліки та бартерні розрахунки. Така сама ситуація з платою за використаний природний газ. Найбільше заборгували Вінницька, Дніпропетровська, Донецька, Запорізька, Івано-Франківська, Кіровоградська, Львівська, Луганська та Полтавська області, а також міста Київ та Севастополь. Позитивним прикладом може слугувати лише Житомирщина, котра повністю розрахувалася за використаний газ та електроенергію.

Презентація

«Ми обираємо, нас обирають...»

Напередодні вихідних в Києві про себе заявив новий Український центр політичного маркетингу. На люди він вийшов не з порожніми руками, а з новою книжкою з простою, але актуальною назвою (і змістом) — «Вибори-98».

Книжка — своєрідний довідник для потенційного виборця. Автори, молоді політологи, розкладають по полицях і таблицях інформацію про передвиборчі блоки, лідерів об'єднань, дають аналіз нової виборчої системи в контексті калейдоскопа багатопартійного життя країни.

Водночас з наочною друкованою продукцією власного виробництва центр презентував свої послуги в галузі політичного маркетингу. Інакше кажучи, всіх, хто хоче взяти участь у наступних виборах і має для цього реальний стартовий капітал, але не має досвіду, запрошують відвідати УЦПМ. До ваших послуг: аналітики, політологи, економісти, психологи, журналісти. Спільними зусиллями тут з вас зроблять політичного діяча.

Ольга ВІТЕР.

Пиво без піни замовляли? Будь ласка...

Спонсор лотереї «ГУ»

«Хто львівське пиво п'є, сто років проживе», — співається у відомому гімні пивоварів. А той, хто робить його на совість і дбає про марку продукції, дістає шанс на професійне довголіття. 31 рік фірму «Колос» очолює заслужений працівник промисловості України Степан Гура. А львів'яни нагородили його титулом «Кращий господарник».

З нагоди недавніх іменин Львова, що їх жителі міста відзначають, як родинне свято, на проспекті Шевченка стояла ошатна автолавка з пивом. Усіх бажаючих напували безкоштовно. Автолавка мало нагадувала відомі непривабливі «бочки», з краників котрих чомусь виллється так багато піни. Дбаючи про довголіття львів'ян, фірма «Колос» закупила 500 спеціальних пристроїв для розливу пива, завдяки котрим пиво і піна (для бажаючих) подаються окремо, а вода до напою не потрапить. Оснащені такими пристроями автолавки — прикмета цивілізованого сервісу, а ще показник співпраці партнерів — вітчизняних підприємців в умовах ринку за принципом «свій до свого по своє». Як незмінний голова клубу директорів Львова Степан Гура постійно підштовхує колег до усіляких «непрофільних» новацій в ім'я спільного виживання. Зокрема, автолавки, які ВАТ «Колос» надає в оренду торгівлі, це дітище асоціації «Галавто». Саме на «Колосі» два роки поспіль проводяться семінари для керівників з проблем постприватизаційної підтримки підприємств. На цих семінарах Степан Григорович настирливо доводить доцільність таких взаємних замовлень. Якщо автобуси реалізувати важко, то чому б «ЛАЗу» не робити автолавки? Але ж ми маємо у своєму місті «Райдугу»! Замовлення на дорогий кришталь трапляються нечасто, а такі кухлі мали б постійний збут, — вважає голова правління ВАТ «Колос» Степан Гура.

Під час параду цехів, приуроченого до дня Львова, у перших шеренгах тих, ким пишається місто, йшли пивовари. Бо дуже помітною є не лише продукція, а й численні доброчинні акції фірми. Оновлений проспект Шевченка нині милує око і привертає особливу увагу до краси історичних споруд древнього міста. Значні кошти на його реконструкцію виділив «Колос» та інші члени клубу директорів.

Понад сто тисяч гривень надійшло на рахунок театру імені Марії Заньковецької, приміщення якого потребує капітального ремонту. Степан Гура запропонував зробити цільову торгову надбавку — три копійки на літр пива, щоб допомогти заньківчанам. Для споживача така надбавка — майже непомітна, а театр унаслідок такої акції одержав істотну допомогу. Надійне плече клубу директорів відчутне і для підприємців, і для всього міста.

Отже, львівське пиво сприяє музам, бізнесові і довголіттю. А споживачам усієї України імпонує «букет» високих смакових якостей і невисоких цін.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львівська область.

Комітет Верховної Ради України у закордонних справах і зв'язках з СНД висловлює щире співчуття головному консультантові секретаріату комітету Медведь Вірі Василівні у зв'язку з тяжкою втратою — передчасною смертю її чоловіка

Федора Йожефовича МЕДВЕДЯ.

Працівники апарату Верховної Ради України висловлюють щире співчуття головному консультантові секретаріату Комітету Верховної Ради України у закордонних справах і зв'язках з СНД Медведь Вірі Василівні у зв'язку з тяжкою втратою — смертю її чоловіка

Федора Йожефовича.

Фракція Соціалістичної та Селянської партій Верховної Ради України глибоко сумує з приводу передчасної смерті відомого радянського футболіста

МЕДВЕДЯ Федора Йожефовича

та висловлює щире співчуття його рідним і близьким.

Депутатська група «Соціально-ринковий вибір» висловлює глибоке співчуття народному депутатові України Ампілогову Володимиру Федоровичу у зв'язку з тяжкою втратою — смертю його матері

Марії Петрівни.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України. 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
◊ Рукописів не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

◊ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
◊ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
◊ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 251298.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311212.